

BİNBİR ROMAN

Sayı: 43 — 25 Kuruş

9 - Mart - Çarşamba - 1949

KONAK MABEDİNDE EGLE DE KLARAYI VE OTOMOBİLDEKİ ASALET ARMASINI GÖRÜP TANIMISTI. BUNUN İÇİN RAYMONDUN KLARA İLE KONUSMASINI ÖNLEMEĞE ÇALIŞMAKTADIR.

İÇİNDE BULUNAN GARİP BİR HİS KLARANIN YAKIN-DA OLDUĞUNU SÖYLÜYOR.

EVE DÖNÜNCE EGLE FATMAYA, PRENS YUSUFUN KONAKINA GIDIP, 'KAHYA İLE KONUSMASI İÇİN TALİMAT VERİR.

MUTFAK İÇİN BİR YAMAK ARADIGINIZI DUYDUM. BEN BİRÇOK OTELLERDE ÇALIŞMIŞINDIR.

BEN BİR ÇİNLİYİ TERCİH EDERDİM FAKAT BİR HAFTA İÇİN TECRÜBE EDELMİ.

RAYMOND ARTIR İTALYAYA DÖNMELİYİZ. ORADAN KLARAYI ARAMAK DAHA KOLAY OLUR.

ÇİRPİNAN KALPLER

BİRKAÇ GÜN SONRA BİR AKŞAM FATMA, KONAK ÇİVARINDA EGLE İLE BULUŞUR.

NE HA-BER?

VARIN AKŞAM PRENS MASKELİ BİR BALO VERECEK. PRENSİN KATİBİNDEN İKİ DAVETİYE ÇALDIM. BUYRUN.

EGLE EVE DÖNÜNCE...

RAYMOND HEMEN KAPINI AÇ!

NE VAR EGLE?

NIHAyet KLARANIN BULUNDUĞU YERİ ÖĞRENDİM.

NASIL? SÖYLE HEMEN KOŞALIM ORAYA.

EGLE TEESÜRLE İÇİNİ ÇEKER. SAKIN OL RAYMOND SENİ KLARANIN YANINA GÖTÜRECEĞİM. FAKAT BİR İSKANDAL ÇIKARINACAĞINA SÖZ VER.

HER NEKADAR SÖZLERİNDE BİR KÖTÜLÜK VARSADA SÖZ VERİYÖRÜM.

FEVKALÂDE AYDINLATILMIŞ BULUNAN SALONDA MİSAFİRLER KAY-NASMAKTADIR. HEPSİ ÇEŞİTLİ KİYAFETLER İÇİNDE OLUP YÜZLE-Rİ MASKELİDİR. ARAP KİYAFETİNDE OLAN RAYMOND İLE EGLE-DE SALONDA DOLAŞMAKTADIRLAR. RAYMOND HELECANLA HER-KADINA BAKMAKTADIR..

EGLE SU HİNTLİ KİYA-FETİNDEKİ KADIN KLA-RAYA BENZEMİYORMU? SAKIN O OLMASIN...

HAYIR.. O DEĞİL!

13
26

ASIL SÉN PRENS YUSUFUN YANINDA-KI ODALIK KİYAFETİNDEKİ KADINI GÖZDEN KAÇIRMA..

NASIL? SEN...

KLARA BİR ARA YÜZÜNDEKİ MAS-KEYİ ÇIKARIP PRENS YUSUFU TEBS-SÜM EDER. RAYMOND BOĞAZINA KA-DAR GELEN ÇİĞLİĞİ ZOR ZAP-TEDER.

O! O!...

AMAN PRENSİN NAZARI DİKKATİ-Nİ CELBETMİYE-LİM SONRA BİZİ BURADAN, HİÇ BİRŞEY ANLIYA-NADAN ATTIRIR..

BEN DİŞARI ATILMAVI BEK-LEMİYECEĞİM. ARTIK ONU GÖRNEK İÇİN GİDİ-YORUM. ONUN HALİ BA-NA FOK DO-KUN-DU.

FOK RİCA EDERİM RAYMOND. YAVAS KONUŞ.

EGLE ARTIK MEMNUNDUR. İSKENDERİYE'DEN AYRILIP RAY-MOND İLE DÖNMİYİ İSTE-NEKTEDİR.

EVET.. BU GECE İÇİP EĞLEN-MEK VE BENİ AL-ÇAKKA ALDATAN KADINI UNUT-MAK İSTİ-YORUM.

BÜYÜK BİR TEESSÜR İÇİNDE RAY-MOND BALO-DAN ÇIKAR KENDİSİNE HAKİM OLA-MIYARAK AĞ-LAMIYA BAS-LAR.

DEMİK BENDEN BU ASIL VE ZENGİN SEVGİLİSİ-NİN YANINA GELMEK İÇİN KAĞTI. BENDE SERSEM GİBİ ONU ARIYORUM. AR-TIK O BENİM İÇİN ÖL-MÜŞTÜR. BU AKŞANDAN İTİBAREN ARTIK DÜŞÜ-NECEĞİM ŞEY..

KLARA HAK-KINDA ÇOK KÖTÜ DÜ-ŞÜNMELE-LİSİNİ.

HEMEN İTALYAYANI DÖNECEĞİZ?

ARRASIVAR

Komiser Taymer, ne vakit kafasını yormak mecburiyetinde kalırsa, kalın bir yaprak sigarası yakar, dumanlarına dalar. Bugün de öyle yaptı. Elinde zor bir vaka vardı. Billi Tomas öldürüleliden beri 3 yıl geçmişti. O günden bugüne, bu esrarengiz cinayet hâdisesi üzerine en ufak bir ışık dahi atılmış değildi. Vaki Billi Tomas acınacak bir herif sayılmazdı. Yaşadığı müddetçe Skotlandyard'a hayli iş çıkarmış, azılı haydutlardan biriydi. Sıkagodan İngiltereye gelmiş olan bu gansterin oldum olası cellâtlık bir mahlûk olduğundan emin bulunanlar arasında komiser de bulunuyordu ama, ne çare ki bütün uğraşmalara rağmen Tomas'ı yakalamak ve bir suçunu isbat edip deliğe tıkamak mümkün olamamıştı.

Bu sırada telefon çalmıştı. Komiser Taymer, ahizeyi eline aldı:

— Buyurun, ben Taymer!

— Burası Humber Sigorta Kumpanyası... Ben direktör Dans... Sizinle bir mesele hakkında görüşebilir miyim komiser? Bu akşam Hayd klüpte buluşalım olmaz mı?

Taymer, telefonu kapattıktan sonra Tomas dosyasının üstüne kapandı. Dosyada bulunan vesikalara ve adli hekimliğin raporuna göre Tomas'ı öldüren adam pek gözü kanlı bir haydut olacaktı. Ölünün yüzünü, gözünü darmadağın etmişti. Halbuki buna hiç lüzum yoktu. Çünkü Tomas, daha önceden kalbine saplanan bir kurşunla esasen ölmüş bulunuyordu. Sebep olarak aklâ gelen ihtimallerin en kuvvetlisi bir kadının intikamıydı ama Tomas'ın metresi aleyhinde hiçbir delil bulunamamıştı. Üstelik, bir sene sonra bu kadına, Tomas'ın hayat sigorta ikramiyesini de vermek icap etmişti. Çünkü sigorta poliçesinin üstünde, Tomas öldüğü takdirde 25 bin İngiliz lirasının bu kadına verileceği kayıtlıydı.

Birden kapı vurulunca Taymer, gayriihtiyari bir küfür savurdu. Yine kimdi acaba? İçeri giren memur, River sigorta şirketinden direktör Kord'un geldiğini bildirdi. Komiser, içeri giren zata:

— Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyim? diye sordu.

— Efendim, sizi rahatsız edişimizin, haddizatında kesin bir sebebi yok... Yani ya, nasıl diyeyim, cidden garip bir iş... Çünkü elimizde her hangi bir delil mevcut değil. Bu işte, içimde sebepsiz bir şüphe var, okadar... Lâkin ben böyle sebepsiz şüphelerimin zamanla pek haklı olduklarını gördüm de...

Komiser sabırsızlanıp sordu:

— Mesele nedir?

— Mesele şu: Geçenlerde Mister Karter adında bir zat öldü. Bu zat, bundan iki yıl önce iki ayrı şirkette iki ayrı hayat sigorta hesabı açmıştı. Biri 20 bin, biri 25 bin liralık iki hesap. Adam ölünce bu paraları zevcesine vermek mecburiyetinde bulunuyoruz. Bunun şirketimiz için ne ağır bir kayıp teşkil ettiğini tasavvur edersiniz.

— Peki bu Mister Karter nasıl ölmüş?

Kendi Kendinin Kaatili

Nakleden: Mustafa RONA

— Onun öldüğü sabit ve muhakkak... Çünkü adamın içinde bulunduğu tayyare Manş denizine düştü, Karter de ölüp gitti. Kendisinin öldüğünü pilot tevsik etti.

Komiser anlıyacağını anlamıştı:

— Pekâlâ Mister Kord!, dedi. Ben bu meseleyi tahkik ederim. Tahkikattan bir netice alınıncaya kadar bayana sigorta primlerini vermeyiniz!

Direktör Kord gittikten sonra Komiser Taymer tekrar Billi Tomas dosyasına dalmıştı. Fakat akşama kadar en ufak bir püf noktası bile bulamayınca dosyayı kapattı ve adamakıllı canı sıkılmış bir halde Hayd klübüne gitti. Fakat kendini başka şeylerle meşgul etmek istemesine rağmen, akli fikri hep bu Tomas dosyasında idi.

Gerçi bu düşüncelerle de Tomas meselesinden her hangi bir şeyi halletmesi mümkün olamadı ama, yavaş yavaş Humber sigorta kumpanyasıyla Kord kumpanyası işi arasında bir münasebet kurabileceğini aklı kesti. Çünkü o gün öğleyin direktör Kord'un kendine anlattığı şeyi, akşam yemeğinde direktör Dans da teyid etmişti. Her iki şir-

ni sordu. Bayan Karter, hayret etmiş ve halı sipariş etmediğini söyleyerek telefonu kapatmıştı ama, Taymer de öğreneceğini öğrenmişti: Bayan Karter'in sesini duymuştu. Hemen ardından Skotlandyard daktiloları arasından, sesi Bayan Karter'inkine pek benzeyen birini telefon başına geçirip kadına talimat verdikten sonra tayyare pilotu Henri Vens'e telefon ettirdi. Kadın telefonda şöyle diyordu:

— Ben Bayan Karter'im Mister Vens! Hemen Fransaya uçmanız lâzım... Kocam hâlâ Paristedir. Polis şüphe ediyor ve kendisinin Avrupa'dan daha uzaklara kaçması lâzım... Bu akşam saat on buçukta Siti kahvesinde sizinle buluşalım!

Henri Vens, adamakıllı telâşlanmış olmalıydı. Tam saatinde kahvehaneye girmiş, lâkin bir masaya oturmasına vakit kalmadan iki sivil memur kendisine yanaşarak:

— Sessizce bizi takip edin, mev-kufsunuz!, demişlerdi.

Pilotun alını kırıştı. Bir lâhza mümanaat etmenin doğru olup olamayacağını düşündü. Fakat nihayet sessizce polislerle gitmenin daha hayırlı olacağını düşünerek Skot-

olmuştu.

Komiser Taymer, artık anlıyacağını anlamış, Karter'in ölmediğini ve ortada başbayağı bir sigorta işfali vakası bulunduğunu tesbit etmişti. Bundan sonraki işi, Bayan Karter'in evini göz hapsine aldırıp, girip çıkanlardan her hangi bir şüpheli kimse görülürse derhal tevkif edilmesi hakkında emir vermek oldu. Artık işe hallolmuş göziyle bakıyor, Karter'in ergeç yakalanacağını umuyordu.

Bundan sonra kendini tekrar Tomas dosyasına verdi. Bu cinayetin püf noktasını bir kere meydana çıkarırsa, ardından bir sürü cinayetler serisinin çıkacağını belki koca bir çeteyi yakalayacağını umuyordu.

Ertesi sabah, gazeteye bakan Komiser Taymer'in kapısı açıldı ve içeriye giren polis memurları, sigorta şirketlerini aldatmaya çalışan Karter'in tevkif edildiği haberini verdiler. Taymer, Karter'in parmak izini, dosyalarda bulunan Tomas'ın parmak izleriyle karşılaştırınca artık hiç şüphesi kalmadı ve odasına getirilen Karter'i:

— Gel bakalım Billi Tomas!, diye karşıladı. Aleyhindeki bütün materyel tamamlanmıştır. Hiç durmadan itiraf et!. Senin gibi bir serseri, boşu boşuna hayatını 25 bin İngiliz sigorta ettirtmez. Ondan sonra da yine boşu boşuna Karter kılığına girip sahteden ölmez. Bana kalırsa sen şu marifeti şöyle yaptın... İlk önce birini kalbine bir kurşun sıkıp

Tomas'ın ölüsünü buldukları vakit yüzü darmadağın edilmiş bir haldeydi.

öldürdün. Sonra yüzü tanınmasın diye, yüzünü darmadağın ettin... Bu hataydı. Kalbinden vurulan bir adamın yüzü neye dağıtılır? Ancak olsa olsa tanınmasın diye... Değil mi? Ben bundan anladım ki Billi hayattadır ve ölmemiştir. Fakat öldürdüğün o adamın hüviyet cüzdanını benimsedin ve kendini Karter diye satmaya başladın. Zaten Karter'in karısı da metresin olduğu için o da bu işi biliyordu. Bana kalırsa, oyunu bu kadarla bırakmalıydın... 25 bin yetmedi zahir!. Daha fazla vurmak istiyordun değil mi? Bu sefer de Pilot Vens'le uyuşup Karter'in göya öldüğünü ortaya atarak, onun adına yaptırdığın sigortaya konmak istedin ama olmadı!

Komiser Taymer, hemen iki sigorta şirketine telefon ederek, Karter'in ölmemiş olduğunu, binaenaleyh, primlerin ödenmemesini tenbih ettikten sonra Bayan Karter'i de tevkif etmeleri hakkında emir verdi.

ketin poliçesinde de ikramiye'nin Bayan Karter'e verileceği yazılıydı. Taymer, direktör Dans'a da paranın verilmesi işini biraz geciktirmelerini tenbih ederek mesele üzerinde tahkikata koyuldu. Gittikçe aklında bir şüphe sivriliyordu. Con Karter muhakkak ölmemişti, hayattaydı ve karısı da bu meseleden haberdardı. Üstelik, pilotun da para ile bu işe razı edilerek yalancı şahitlik etmesi temin olunmuştu.

Taymer, ertesi günü, Bayan Karter, kocası ve tayyareci Henri Vens hakkında tahkikatla geçirdi. Öğrendiklerini defterine not ettikten sonra bir halı ticarethanesi adına Bayan Karter'e telefon ederek halıların nereye gönderilmesi gerektiği-

landyard yolunu tutturdu.

Bu esnada başka iki memur da Henri'nin evini sıkı bir araştırmadan geçirmiş ve pilot aleyhine bir delil teşkil edebilecek bütün materyeli toplamışlardı.

Henri Vens, polis müdürlüğü binasında, Komiser Taymer'in karşısına oturunca, komiser kendisine şöyle dedi:

— Vens! İnkârda fayda yok... Biz Karter'in ölmediğini biliyoruz!

Adam, inkâr edecek olduysa da komiser sıkıştırınca nihayet itiraf etmek zorunda kaldı. Karter'i Pariste bırakmış, Tayyareyi Manş üzerinde paraşütle terkederek maki-

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazar işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Herhalde Feyn, Japondan daha talihli çıkmış bu işte. Şimdi, kahvehanenin üstündeki odada kanla kızıla boyanmış olan suyun ve mendilin Japonun yarasını değil, Cimminin yarasını temizlemek için kullanılmış olduğunu anlıyorum. Bu hesapça Lizelottenin de orada bulunmuş olması ve Grundun yardımıyla Cimmiyi kahvenin döşemesindeki delikten kaçırmış bulunması icap ediyor. Akavaya gelince, öldüğünü anladıkları vakit muhtemel, ki onun da cesedini suya atmışlardır.

Hartigan tasdik eder bir işaret yaptı:

— Bu takdirde delikanlının masum olması lâzım gelmez mi? dedi.

— Muhtemel!

— Öyleyse neden bu kadınla birlikte kaldı?

— Herhalde kafasındaki yara yüzünden şimdiye kadar yola çıkamamış olması lâzım.

— Halbuki Lizelottenin bu işte parmağı olduğunu bilmesi lâzım. Ben öğle üstü kendisini gördüğüm vakit kadını öpmeye doyamıyordu birader.

— Hamburgda olan bitenleri tamamen unutmuş, daha doğrusu hâ-tırasını kaybetmiş olması mümkün değil mi? Başa yenen şiddetli darbelerden sonra hafızanın kaybedildiği çok görülmüş şeylerdendir.

Binbaşı genesini kaşdı.

— Bugün kendisine bazı şeyler sordum da pek dağınık cevaplar veriyordu. Adını hatırlıyamıyor, fakat adının Feyn olmadığına ısrar ediyordu.

— Görüyorsun ya.. Hafızasını kaybetmiş öyleyse..

Hartigan homurdandı:

— Halbuki Lizelotteyi öptüğü vakit hiç de deliye benzemiyordu kardeşim...

— Amma da yaptın ha.. Canım insan kafadan sakat olur da yine normal insanlar gibi hareket etmez mi? Az mı görülmüştür bu?. Zaten Lizelotte onunla evlenmeği umuyor. Daha doğrusu Bartels işe müdahale edinceye kadar umuyordu. Kendisi itiraf etti bana. Cimminin şu anda olması icap ettiği kadar zayıf düşmüş bir delikanlı, nasıl olur da bir kadının elinde oyuncak olmaz?. Belki kendisinin kim olduğunu hatırlamıyor ama, güzel bir

Binbaşı, esvaplarını fırçalarken yukarı dolaşıp duruyordu.

Büyük ve Heyecanlı Casus Romanı: 25

kadın tarafından muhabbet görünce ona mukabelede de kusur etmiyor.

Binbaşı yine homurdandı:

— Kapat şu bahsl Allah aşkına.

Dünyada amma şanslı insanlar var vesselâm. Eloğlu kafasına bir tokmak yiyor da ondan sonra piliç gibi bir kadının kucağına düşüyor. Ben de hafama bir dipçik yedim. Benim elime ne geçti? Müthiş bir baş ağrısından başka bir şey kazanabilirdim mi? Maamafih senin hakkın var Robin.. Bu delikanlı sempatik bir çocuk. Bana kızdığı zaman bile tatlı bir hali vardı. Netice itibarıyla kız kardeşi memnun olacak.

Birdenbire susarak merak içinde arkadaşına baktı.

Fakat Dallas cevap verinceye kadar Maks da içi sıcak su dolu bir küvet, pamuk, sargı ve tentürdiyot getirmişti. Dallas, binbaşının yarasını gözden geçirdikten sonra yıkadı. Fakat Hartigan hem sargı koydurtmadı, hem de bir doktora muayene olmak vesaire gibi teklifleri reddetti.

Bekçi, binbaşının esvaplarını temizlemek için bir de fırça getirmişti. Adam bu işle uğraşırken Dallas odada üç aşağı, beş yukarı dolaşıyor, gayet dalgın görünüyordu. Hartigan, bir an gözleriyle kendisini takip etti, sonra sordu:

— Lizelotte sıvıştı. Cimmi de kayboldu. Şimdi ne yapacağız patron?

— Salzburga döneceğiz. Eğer yanılmıyorsam Bartels, delikanlıyı da almış, tekrar oraya dönmüştür. Bana kalırsa Aksak Bacak da onları

oradaki köşkte bekliyor olmalı. Maksa bak! Ne yapıyor öyle?

Bekçi, birdenbire pencereye koşmuş, elini gözleriyle siper ederek dışarıyı seyrediyordu.

Dallas-bağırdı:

— Ne var?

Adam, dehşet içinde geri döndü. Etrafına bakınarak mırıldandı:

— Polis!.

Dışarda insan sesleri duyuluyordu. Odanın kapısı birdenbire açıldı. Eşikte belli bir kuşakla sıkılmış gamselleli ve geniş kenarlı şapkalı biri belirdi. Peşinde birkaç kişi daha vardı.

Hartiganın eli gayri ihtiyari tabancasının bulunduğu cebe gitti, lâkin Dallas hemen kolunu tuttu. Kapıda duran yabancı, birdenbire İngilizce bağırdı:

— Ay.. Bu bizim eski ahbap Dallasmış.. Bu iş sizi neden alâkalandırıyor böyle bayım?

Sivesi Amerikandı. Sesi keskin ve tehditkâr, yüzü kırmızı ve sertti. Dallas, yanında duran Hartigana bir göz atarak fısıldadı:

— Dikkat et.. Bunlar Amerikan gizli teşkilâtından..

Sonra da mütebessim bir yüzle Mister Klarans Vilsona döndü.

FAVORİLİ ADAM

Eşikteki adam, arkasında duran iki sivile, dışarıda beklemelerini işaret ederek hızla içeriye girdi. Dallas:

— Günaydın Vilson! dedi. Ticaret işleri ne âlemde? Brever de geldi mi, yoksa banka teftişiyile çok mu meşgul?

Amerikalı gizli teşkilât memuru şüpheli bakışlarla binbaşını süzü-

yordu.

— Burada ne oldu? diye sordu.

Sonra Maksın kapıdan çıkmak istediğini görünce yakasından tuttu ve homurdandı:

— Bu herif de kim?

Dallas cevap verdi:

— Evin bekçisi.

Vilson gülmeğe başladı:

— Yo kcanım. Bekçi ha? Öyleyse biraz da bizi onu gözhapsine alıp bekliyelim bakalım..

Ve başını geriye çevirerek seslendi:

— Proys!

Koridorda duran iki adamdan biri içeri girdi. İri yarı, güçlü kuvvetli biriydi ve elinde sırlısklam bir şemsiye vardı. Dallas, Hartiganı dirseğiyle dürterek kulağına fısıldadı:

— Bu da hususi bir polis hafiyesi olacak herhalde.. Mademki resmi polislerle isimiz yok.. Merak edilecek bir şey de yok demektir.

Vilson, Maksı yeni gelene iterek:

— Bak bakalım anlatacak neleri varmış. Ve lütfen Mister Brever'e de söyle, buraya kadar gelsin.. dedi.

Bigare bekçi şikâyet edip duruyordu. Vilson emretti:

— Götür şunu Proys.. Kapıyı da kapat! Ötekilerle ben konuşurum.

Sivili memur keskin hareketlerle içildi ve sert bir İngilizce ile cevap verdi:

— Başüstüne Her Vilson!

Ve mahpusunu götürerek kapıdan çıktı.

Binbaşıyla Dallas, yerlerinden bile kımıldanmamışlardı. Amerikan memuru, Hartiganı göstererek sordu:

— Bu sizin Hamburgdaki arkadaş değil. Kim?

Dallas mühimsemedi:

— Bu da başka bir arkadaş! dedi.

Alaycı tavrı Vilsonu içerletiyordu. Söylendi:

— Mükemmel bir referans! Dinleyiniz azizim Merral, sizi tanıyoruz. Bu arkadaşınız da casuslukla mı iş-tigal buyuruyorlar?

İngiliz bir an sessiz kaldı. Dudaklarını ısırıp, lâkin tebessümünü kaybetmedi ve yavaşça:

— Casuslukla veya sizin gibi ticaretle uğraşıyor!.

Vilsonun tombul yanakları titredi ve daha ziyade kızardı.

— Ha.. dedi. Güya kurnaz kurnaz alay ediyorsunuz öyle mi? Bana kalırsa bu zekâ oyunlarını hâkimlere saklayın! Helga kahvehanesinde Alman gizli teşkilâtı memurlarından biri öldü azizim. Bu isten yakanızı güç kurtaracaksınız sanırım.

Dallas gülmeğe başladı:

— Umarım ki, polis o akşam otelinize geldiği zaman sizi pek hırpalamamıştır. Bu müessif yanlışlık için sizden de, Breverden de af dilememiz lâzım.

— Sizi Nazi polisine teslim ettiğimiz zaman nenin müessif olduğunu anlarsınız iki gözüm. Neden kendinizi Amerikan memurları diye takdim ettiğinizi öğrenebilir miyim acaba? Ve ne diye bu işlere burnunuzu sokuyorsunuz bakayım?

Odanın eşliğinde sakın bir ses:

— Bu suale vereceğiniz cevabı ben de duymak istiyorum!

Dedi ve içeriye daima temiz giyimli ve sakın Brever girdi. Sonra şapkasında biriken yağmur tanelerini silkeliyerek devam etti:

— İşte Mister Dallas.. Birbirimizi buluncaya kadar epey vakit geçti ama, nihayet buluştuk...

Gayet keskin olan ve çehresiyle tezat teşkil eden bakışı, Hartigana dikilmişti.

— Galiba bayla da bir yerden tanışıyoruz! dedi.

Bir an sessiz geçti. Sonra Dallas yavaşça söylendi:

— Arkadaşım Binbaşı Hartigan!

Ve binbaşına döndü:

— İki gözüm, sana Amerikan (Arkası 14 üncü sayfada)

Ancanın Mirası

Nakleden:
SERAP DERMAN

Mr. Cooper akşam yemeğini bitirdikten sonra, bastonuna dayana dayana oturma odasına geçerek ocağın karşısındaki koltuğa göktü.

Ak saçlarla örtülü başını ağır ağır sallıyarak hafızasındaki derinliklerden süzülüp canlanan eski hâtıralarının hayallerine daldı.

Bazan bu dağ başındaki köşkü satın aldığına pişmanlık duyardı. Bir kaç sene evvel hayatlarında bir değişiklik olur ümidiyle karısı ile beraber şehirden çıkıp buraya yerleşmişlerdi. Çok parası vardı ve çalışmaya hiç ihtiyacı yoktu. Fakat karısını kaybettikten sonra dünya ona zindan olmuştu.

Şimdi ise Rose, köyün yanbaşındaki küçük mezarlıkta yatıyor ve Mr. Cooper de bir türlü ondan uzaklaşmayıp bu koskocaman evde yalnız başına bir cehennem hayatı sürüyordu.

İlk zamanlar kimsesizlik ona çok acı gelmişti. Sonra yavaş yavaş buna da alıştı ve bahçedeki çiçeklerle uğraşarak, tavuk yetiştirerek vakit geçirmeye başladı. Ahçısı Mrs. Walsh da onu yalnız bırakmanağa çalışıyordu. Fakat kadın işini bitirip evine gidince Mr. Cooper tekrar o boğucu sıkıntıyı duymaya başlardı.

Gözlüklerini taktı, yanındaki etajerden İlalettayın bir kitap çekti, okuduğunu anlamadan sayfeleri çevirmeye koyuldu. Birdenbire hatırladı.

Yeğeni Philip'e mektup yazıp, yaz tatilini geçirmek üzere oraya davet etmiş ve bu suretle belki biraz avunurum diye düşünmüştü. Philip'in bu günlerde gelmesi lâzımdı.

Bu düşünce ile biraz müsterih oldu ve okumaya devam etti.

Kitaba öyle dalmıştı ki arkasında hafif bir ayak sesi duyunca irkildi, gecenin bu saatinde onu kim arıyabilirdi?

Döndü, Philip kapıya dayanmış duruyordu.

Uzun boylu, dalgalı sarı saçlı, yeşil gözlü yakışıklı bir adamdı. Şapkasını geriye atmıştı, elleri ceketinin cebindeydi, dudaklarında da soğuk ve acayip bir tebessüm vardı.

«Kıvıldama, amca!» dedi. ve kapıyı kilitliyerek odanın ortasına doğru yürüdü ve başıyla mutfak tarafını işaret ederek devam etti: «Mrs. Walsh'ın, konuştuklarımızın hiç birisini duymasını istemiyorum, anlıyor musun?»

«Sen sarhoş musun Allah aşkına Philip.»

Sert bir sesle, «Pek de o kadar değil..» diye cevap veren Philip iplerleyp odanın öbür kapısını da sürmeledi.

İhtiyar adam kendisini zorluyarak konuşmaya muvaffak oldu:

«Phil, maksadın ne? İçeriye nasıl girdin? Neyin var senin?»

Philip amcasına doğru döndü. Hâlâ gülümsüyordu. «Pencereden girdim, bir saatten beri burada senin odaya gelmeni bekliyorum.»

Sonra cebinden otomatik bir tabanca çıkardı.

«Herhalde niçin geldiğimi anlamışsındır artık.»

Amcası kekeleydi: «Ha... hayır, hiçbir şey anıyamadım!»

«Hiç param kalmadı.»

Bedeji.

Mr. Cooper yumuşak bir sesle: «Sen zateri her zaman meteliksizsin!» dedi.

«Ven sen bunu bildiğin halde hiç aldırılmazsın, değil mi? Ayda verdiğin yüz dolar harçlıkla geçinilir mi zannediyorsun?»

«İsteseydin mükemmel geçinirdin.»

Philip homurdandı. «Çok paran var, yüz bin dolardan fazla paran var senin.»

Amcası cevap vermedi, parmakları ile koltuğun kenarını sıkıca yakalamış, sabit ve donuk nazarlarla Philip'e bakıyordu. Başını çevirdi ve gözü karşıdaki telefona ilişti. Telefonla kendisi arasında en az üç metre mesafe vardı, ve yeğeni onun telefona erişmek teebbüsüne mutlaka mâni olurdu.

Birdenbire aklına birşey geldi ve yüzünün ifadesi değişti. Philip tekrar konuşmaya başladı: «Param bitince arkadaşarımdan dünya kadar borç aldım, onlar da benim yeğâne varisin olduğunu bildikleri için beni kırmadılar, fakat şimdi beklemekten bıktılar, paralarını istiyorlar..»

«De demekki sen de bunun için beni öldürecekisin?»

Philip başını sallayarak tasdik etti.

«İyi ama seni tevkif ederler!»

Delikanlı kendinden emin: «Hayır, dedi Londradaki arkadaşlarımdan beşi de bu geceyi yanlarında poker oynamakla geçirdiğime yemin etmeğe hazır. İsterlerse hazır olmasınlar... Hepsine borcum var!»

Tam bu esnada ahçı kadının ayak sesi duyulmuştu.

Philip telaşlandı ve hemen: «Söyle de gitsin artık, dedi. Ağzından başka bir şey kaçırırsan ikinizi de vururum.»

Dışarıdan kadının sesi duyuldu: «İşimi bitirdim efendim!»

Mr. Cooper yutkundu, sonra: «Peki Mrs. Walsh.. Dedi, gidebilirsin, gecen hayırlı olsun.»

Mrs. Walsh'ın ayak sesleri uzaklaştı, sokak kapısının kapandığı duyuldu. Philip pencerenin yanına gidip gözleriyle onun gidişini gözetlemeğe başladı. Kadın silâh sesini duymıyacak kadar uzaklaştıktan sonra ateş edecekti. Derken bir tıkırtı işitti, döndü, amcası telefonun yanına gitmiş ahizeyi kulağına götürmüştü. Tetiği çekti. Tam bu esnada ihtiyar adam elinde ahize olduğu halde koltuğun arkasına yuvarlandı.

Kursun duvardaki tabloların birine çarptı, resim yere düştü.

Philip amcasına doğru koştu, fakat geç kalmıştı.

Mr. Cooper titreyen ve korkunc bir sesle, «Alol..» diye haykırdı. «Santral.. Beni öldürüyorlar, yeğenip Philip burada; ateş ediyor..»

SİNEMA

Edward G. Robinson

Hayatı

Sinema dünyasının en büyük san'atkarlarından biri olan Edward G. Robinson 1893 senesinin 12 Aralıkta Romanya'nın Bükreş şehrinde dünyaya geldi. Ama annesiyle babası daha o küçükken Amerikaya gelip tabiiyete geçtiler. Edward, Columbia Üniversitesinden mezun oldu ve en yüksek dereceyi aldı. Edward küçüklüğünde papaz, sonra da avukat olmağa merak sardı. Ama o Üniversiteden mezun oluncaya kadar Birinci Dünya Savaşı patlamıştı. Edward iki sene bahriyede harbetti. Harpten dönünce Broadway 'da vodvillerde oynamaya başladı. Derhal okadar muvaffak oldu ki büyük roller almağa başladı ve muazzam bir şöhrat edindi.

Hollywood'a gelişi:

Onun bu müthiş muvaffakiyeti sinema dünyasının gözünü çekti ve Edward Hollywood'a geldi. İlk önceleri hep gangster rollerinde oynadı ve Amerikan gangster tipini unutulmaz bir şekilde yarattı. Çevirdiği filmler arasında Bir Frağın Romani, Rüya ve Hakikat, Çifte Kefaret, Penceredeki Kadın gibi şaheserler vardır. Son olarak Burt Lancaster ile birlikte All My Sons - Hepsi benim Oğlum ve Gail Russell ile John Lund ile birlikte Night Has a Thousand Eyes - Gecenin Binlerce Gözü Var isimli iki şaheser çevirdi.

Hususiyetleri

Edward Hollywood'da eşine nadir raslanan çok kültürlü bir insandır. İspanyolca, İtalyanca, Fransızca, Almancayı, Romence ve Yahudiceyi ana dili gibi bilir. Resim koleksiyonu dünyaca meşhurdur. Kitap okumasını, golf ve iskambili çok sever.

Philip yetiştirdi ve amcasının eline bacağına bütün kuvveti ile bastı, ahize ocağın yanına düştü. Tabancasını tekrar Mr. Cooper'e çevirdi, adam: «Yapma diye bağırdı. Çabuk kaç Phil, Çabuk.. Kendinde değilsin, delisin, sarhoşsun sen.. Yakalanırsan seni asarlar.»

Yeğeni tereddüt etti, ona güvenmiyordu.

«Haydi, durma çabuk ol. Polis gelince ben bir şeyler uydururum. Bu işi yapanın sen olduğunu anlamazlar.»

Philip'in tabancasını cebine koyması ile kapıdan dışarı fırlaması bir oldu.

Ertesi sabah Mr. Cooper kasa-banın yolunu tuttu. Ve doğruca avukatı Mark Bidwell'in yazıhanesine

gitti, bitkin bir halde yüzünün terlerini kurulayarak bir iskemleye göktü ve hemen söze başladı: «Bidwell, dedi. Benim için yeni bir vasiyetname hazırlamanı rica edeceğim. Fikrimi değiştirdim, bütün servetimi yeğenim Philip'e değil; bazı haklarını müesseselerine bırakmak istiyorum.»

Avukatı, «Emredersiniz efendim, dedi, fakat siz çok yorulmuşsunuz, buraya kadar neye zahmet ettiniz. Telefon etseydiniz ben deniz derhal oraya gelirdim.»

İhtiyar adam güldü.

«Evet, iyi olurdu ama geçen geceki fırtına bütün hatları koparmış, telefonum iki gündür işlemiyor.»

Mr. Winsley bir şirkette çalışan küçük bir kâtipti. Fakat bu işi de bir türlü beceremiyor, en basit kelimeleri bile doğru dü-rüst heceleyip yazamıyordu. Kabili-yetsizliği yüzünden şimdiye kadar birkaç yerden kovulmuş ve nihayet burada dikiş tutturabilmişti. O ka-dan çok yer değiştirmişti ki buna arkadaşları ile beraber kendisi de şaşıyordu. Zira beceriksizliğini bile anlamıyacak kadar aptaldı.

Mahcup, zayıf ve ufak tefek bir adamdı. Armut sapı kadar in-ce bir boynu, bir burnu, kirpi gibi sık ve sert saçları vardı. Biçimsiz dikilmiş bol elbisesinin içinde âdeta kayboluyordu.

Mr. Winsley'i bu şekilde tanı-dıktan sonra onun bir şeye istidadı olabileceğine biraz zor inanacak-sınız. Fakat hayatta daima muvaf-fakiyetsizliğe uğramış bu akıl fika-rasının da elinden bir şey gelmiyor değildi. Ama bu, çok tehlikeli bir marifetti.

Bunun ilk defa farkına varan, başkâtip Rowlands oldu.

Öğle vakti Winsley'i yanlarına alıp hep beraber yemeğe gittiler ve kâğıdın altını, kahkahalarla imzalattılar.

Tehlikeli İstidat

Nakleden: Semih DEMİRCİ

Rowland başını salladı:

"Hakkın var dostum."

Nihayet bir gün üçü başbaşa verip konuştular ve Winsley'e bir oyun oynamaya karar verdiler.

Rowland bir kâğıt aldı ve Şir-ket Müdürünün ağzıyla şöyle bir ilân yazdı:

"Yakınlarımdan birinin ölümü dolayısıyla müessesemiz yarın ka-palı olacaktır."

İş arkadaşlarının ve sayın müş-terilerin bilgi edinmeleri rica olu-nur."

Öğle vakti Mr. Winsley'i de yanlarına alıp hep beraber yemeğe gittiler ve adamcağıza zorla birkaç

hıyarak: "Maalesef öyle olacak, de-di. "Onda bu aptallık varken daha üçüncü çeke sahte imzayı basma-dan evvel yakayı ele verir. Beyinsi-zin bir!.."

Arkadaşları o günden sonra Mr. Winsley'e bir kaç kere daha rasladılar ve onu her defasında da-ha zayıf ve pejmürde bir halde bul-dular. Başka bir iş bulamamıştı. Bir zaman biriktirdiği parayı har-cadı, sonra ondan, bundan borç alarak geçindi, nihayet ortadan kayboldu.

Rowlands: "Artık herhalde gizli çalışıyor!" diyordu ve orta-larda görünmediğine bakarak bu

hükme varmıştı.

Ross: "Ayıplamağa hakkımız yok, diye cevap verdi. "Nihayet o da yaşamak mecburiyetinde.."

Her gün gazeteleri, Mr. Wins-ley'e ait sahtekârlık vakaları oku-mak ümidiyle dikkatle gözden ge-çiriyorlardı. Sonra yavaş yavaş bundan da vazgeçtiler.

Altı sene sonra birgün Row-lands, Regent sokağında Mr. Wins-ley'e rastladı. Ağzında kocaman bir püro, sırtında da çok usta bir ter-zi elinden çıkmış pahalı kumaştan bir elbise vardı. Başkâtibi en lüks lokantalardan birine götürdü ve ona mükellef bir ziyafet çekti.

Rowlands bu haberi hemen ar-kadaşlarına yetiştirdi.

Ross, merakla: "Acaba ne iş görüyor?" diye sordu.

"Çok uğraştım ama ben de bir türlü anlıyamadım. Mühim ve gizli bir vazifesi olduğunu söyledi, o kadar."

"Amerika'da bir yerde mi?"

"Evet."

Bennett, "Anlaşıldı, dedi, de-mekki nihayet gangsterliğe başla-mış. Bir yakalanırsa en aşağı yir-mi sene yer"

Fakat hiç de öyle bir şey ol-madı.

Mr. Winsley, tatili biter bitmez bir vapura atlayıp New York'a ve oradan tirenle Los Angeles'e gitti. Los Angeles'ten de otomobille Hollywood'un yolunu tuttu. Cuma günü meşhur film yıldızı Miss Joy Gabriel'in yanında çalışmaya baş-ladı. Salı günü oradan ayrılıp bu defa gene meşhur artist Tony Grant'ın evine gitti. Perşembe gü-nü onun işini de bitirip tanınmış sanatkar.

Eğer meşhur bir yıldızsanız mu-hakka ki vaktiniz çok kıymetlidir. Halbuki her gün dünyanın dört bir köşesinden imzalı fotoğrafınızı isti-yen yüzlerce mektup alırsınız. Hay-ranlarınızın isteklerini yerine getir-memek de işinize gelmez. Ve eğer imzanızı gayet güzel taklit edebilen birisi gelip sizden iş isterse, onu hiç düşünmeden bu yorucu ve za-man alıcı işle derhal vazifelendirir ve eline de bol bol para vermekten çekinmezsiniz...

Mr. Winsley'in de yaptığı da sadece buydu.

Başka bir müesseseden, "J. B. Luxton", imzalı bir mektup gelmiş-ti. Kâğıt saatlerden beri masanın üzerinde duruyor ve Mr. Winsley buna cevap hazırlıyacağı yerde, başka bir kâğıt parçasını karala-makla vakit geçiriyordu.

Rowlands vazifesini hatırlatmak için yanına geldiği zaman şaşırp kaldı. Mr. Winsley önündeki boş kâğıdın üzerine mütemadiyen, "J.B. Luxton", yazmakla meşguldü. Ve asıl işin tuhaf tarafı da, bunların mektubun altındaki imzaya tıpkısı tıpkısına benzemesiydi.

Rowlands kendi kendine: "Hay-ret.." diye mırıldandı.

Mr. Winsley onun neden afal-ladığını çok şükür anlıyabildi ve: "Hayret edecek bir şey yok, dedi. Gayet basit. Çok karışık imzaları bile taklit edebilirim."

Doğru söylediğini ispat etmek için de hemen Rowlands'ın imzası-nın bir eşini atıverdi. Ona, elinden geçen birkaç evrakta rastlamıştı. Bu işi hiç güçlük çekmeden yap-ması, başkâtibe nerdeyse küçük di-lini yutturacaktı.

Rowlands koşup hâdiseyi öteki iki kâtime, Ross ile Bennet'e anlat-tı.

Ross, dudak büktü: "Tuhaf", dedi. Bu marifeti yüzünden günün birinde başı belâya girmezse iyi..."

"Nasıl?"

Doğrusunu istersen böyle bir maharetim olmadığına memnunum. Hapishanelerde çürümeye hiç ni-yetim yok."

bardak şarap içirdiler. Ömründe ağzına içki koymamış olan Mr. Winsley her şeyi toz pembe gör-meğe başladı ve arkadaşlarının ist-teğini hemen yerine getirip kâğıdın altına kahkahalar arasında müdür-ün imzasını kondurdu.

Senelerden beri şirkette çalış-mış ve imzayı yüzlerce defa gör-müş olan Rowland bir hayret çığ-lığı koparmaktan kendini alamadı. Müdürün kendisi bile bunun sahte olduğunu anlıyamadı. Aslına o-kadar benziyordu ki ..

Biraz sonra daireye döndüler ve o akşam üzeri müdür gittikten sonra o daima memurlarından ev-vel çıkar ve sabahları da onlardan sonra işbaşı yapardı. İlânı dış ka-pıya yapıştırdılar.

Ertesi sabah müdür şirkette kimseyi bulamayınca dehşetli içeri-ledi. Hele imzasının taklit edilmesi adamı büsbütün çileden çıkardı.

Bununla beraber bu halı yiye-yenin Mr. Winsley olduğunu öğ-renince onu polise filân vermedi ve sadece kovmakla iktifa etti. Ar-tık herkes böyle bir sahtekârdan kurtulduğu için memnundu.

Rowlands arkadaşlarına: Za-vallı Winsley," kimbilir ne yapa-cak? Öyle çok yerden sepetlendi ki ona iş veren de bulunmaz şimdi.."

Ross itiraz etti: "Elinde gül gi-bi sanatı varken aç kalır mı o hiç.."

Bennett de: "Bu günlerde Wins-ley'in adını gazetelerde okursanız hiç şaşmayın!" diye ilâve etti.

Rowlands başını teessüfle sal-

ŞEŞKİN ZEKA

Eski zamanda üç arkadaş, hamama girip yıkanmışlar. Çıkarken hamamcıya para vermek istemişler. Hamamcı da arkadaşlardan birine: — Şurada çekmece var, git aç bak. İçinde kaç para varsa okadar koy, 20 para al ve git!.. der.

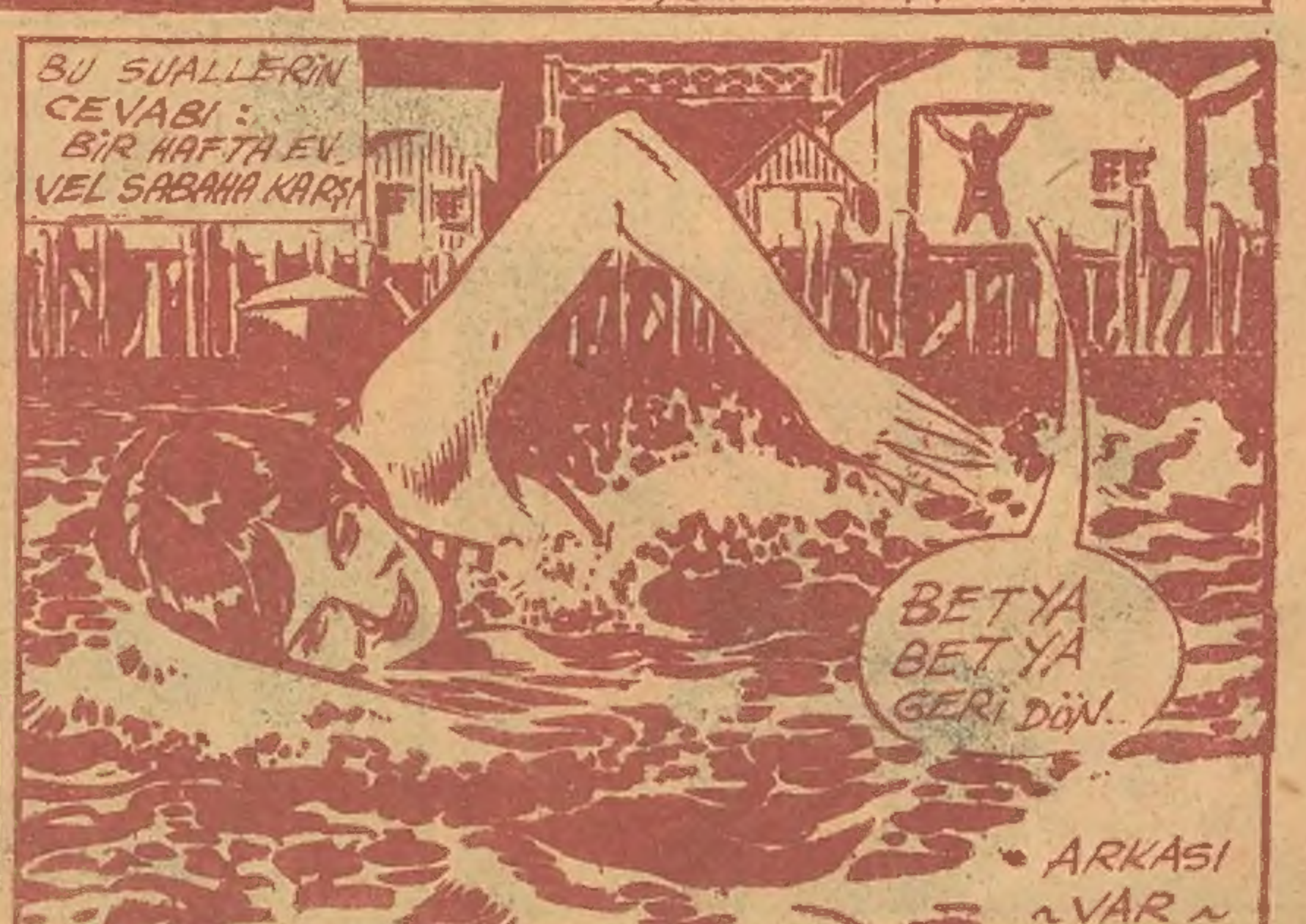
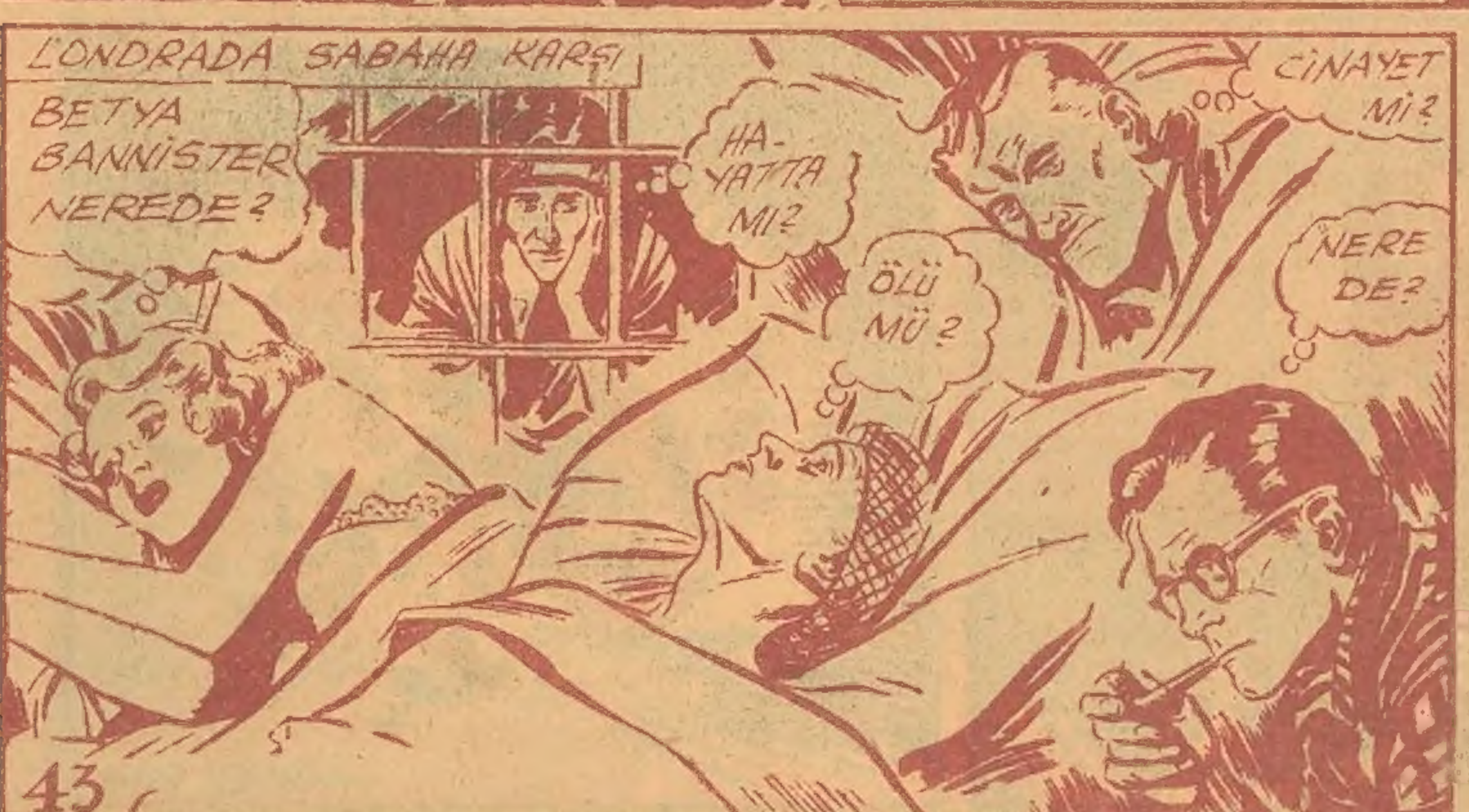
Hamamcı öteki iki arkadaş da böyle söyler. Onlar da hamam-cının dediğini yaparlar. Nihayet hamamcı gider, çekmeceyi açar, bir de bakar ki içinde hiç para yok!..

Acaba, ilk arkadaş çekmeceyi açtığı vakit çekmecede kaç para vardı?..

Ayakkabıcının zararı sadece 50 liradır. O yırtığının yerine ver-diği 50 lira.. Çünkü para yırtılmadan önce kimsenin zararı yoktu.

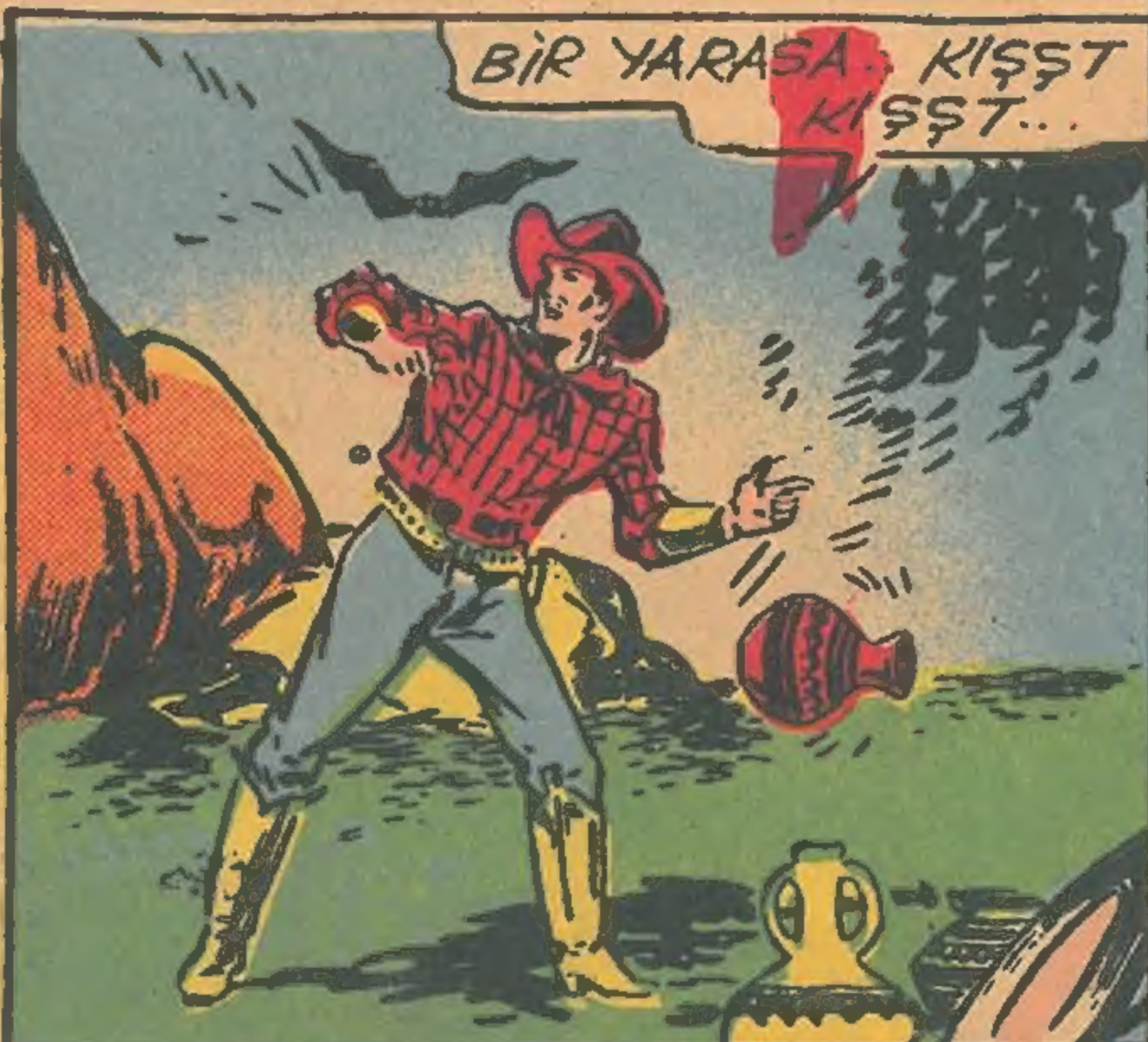
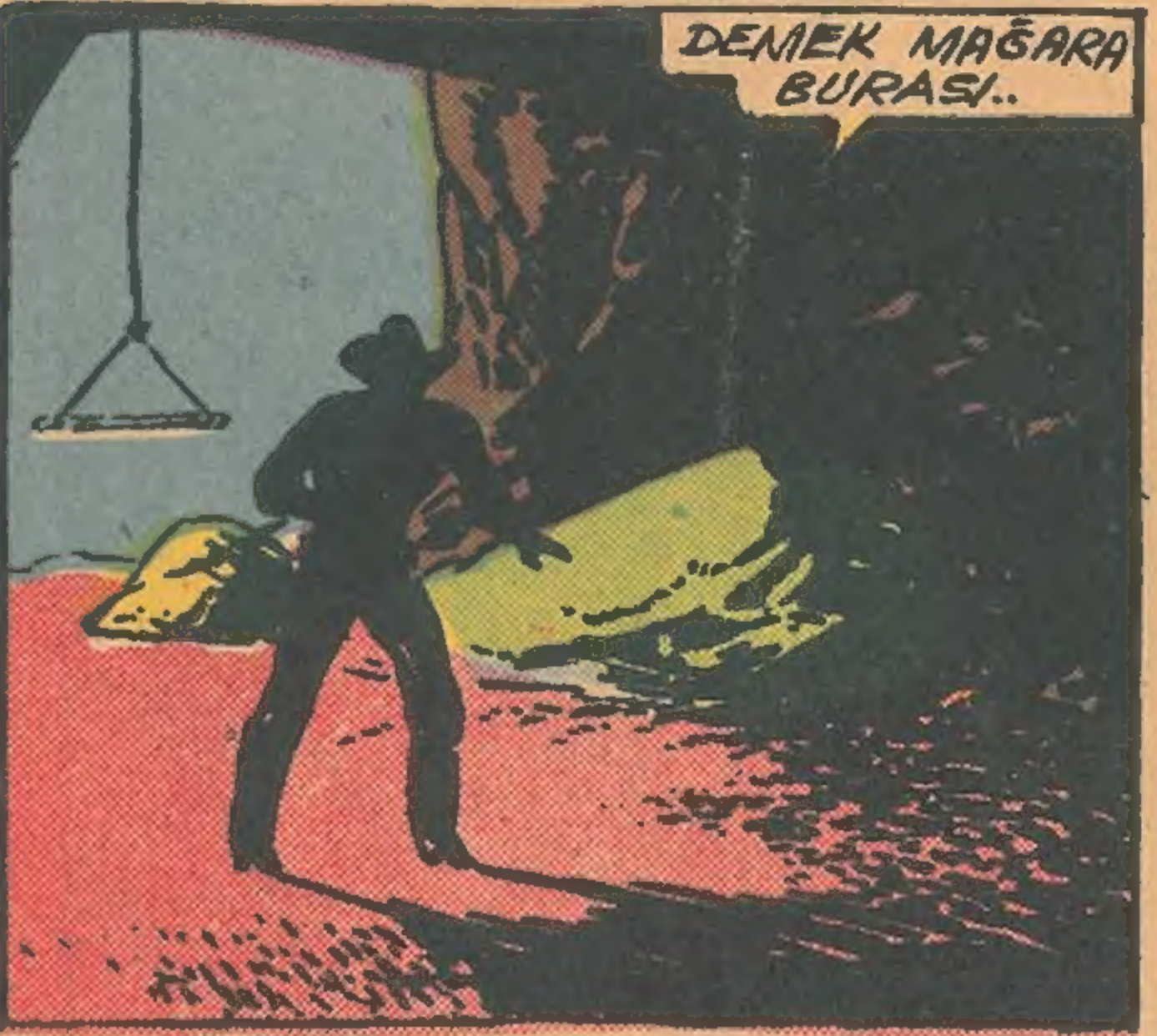
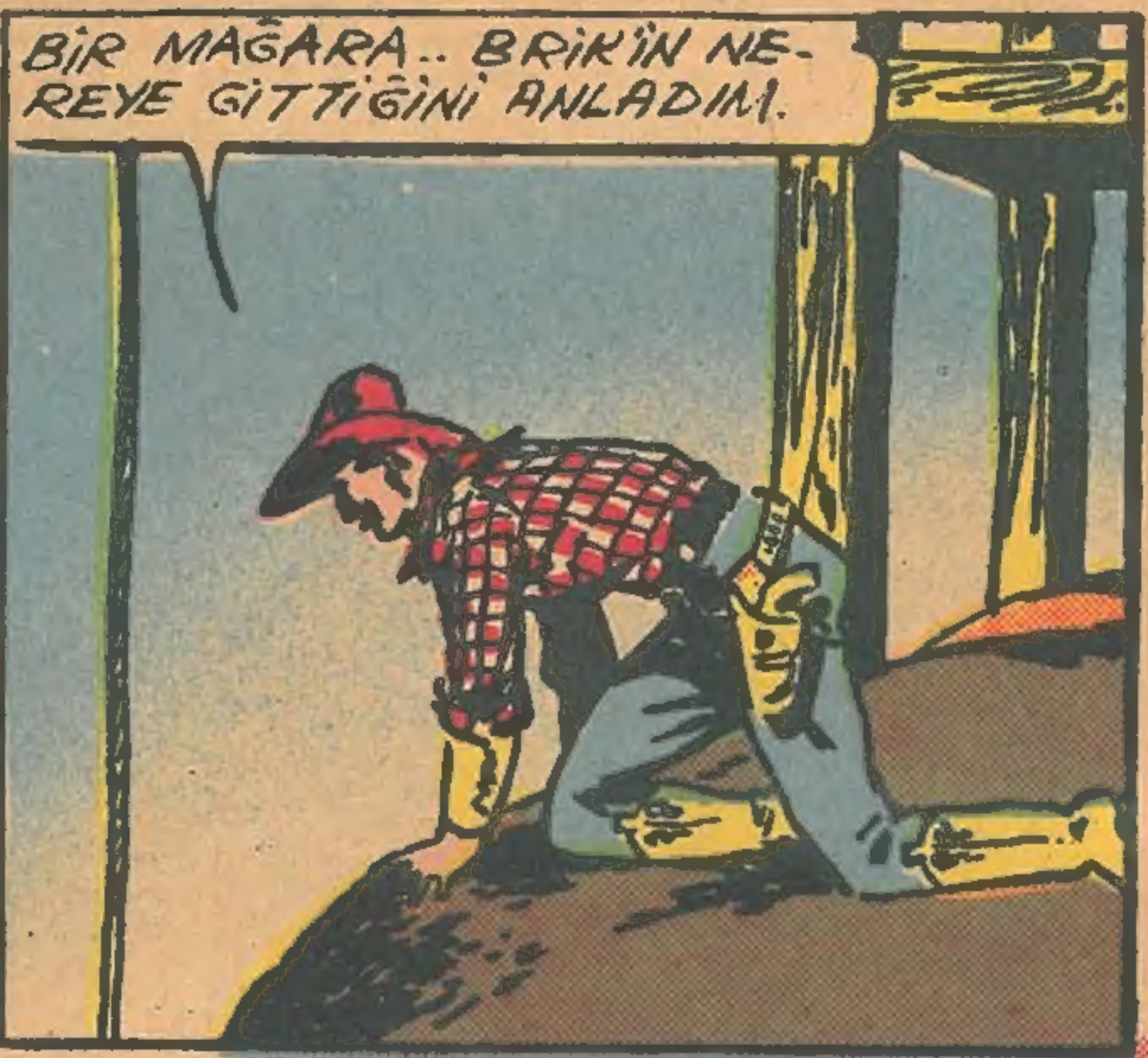
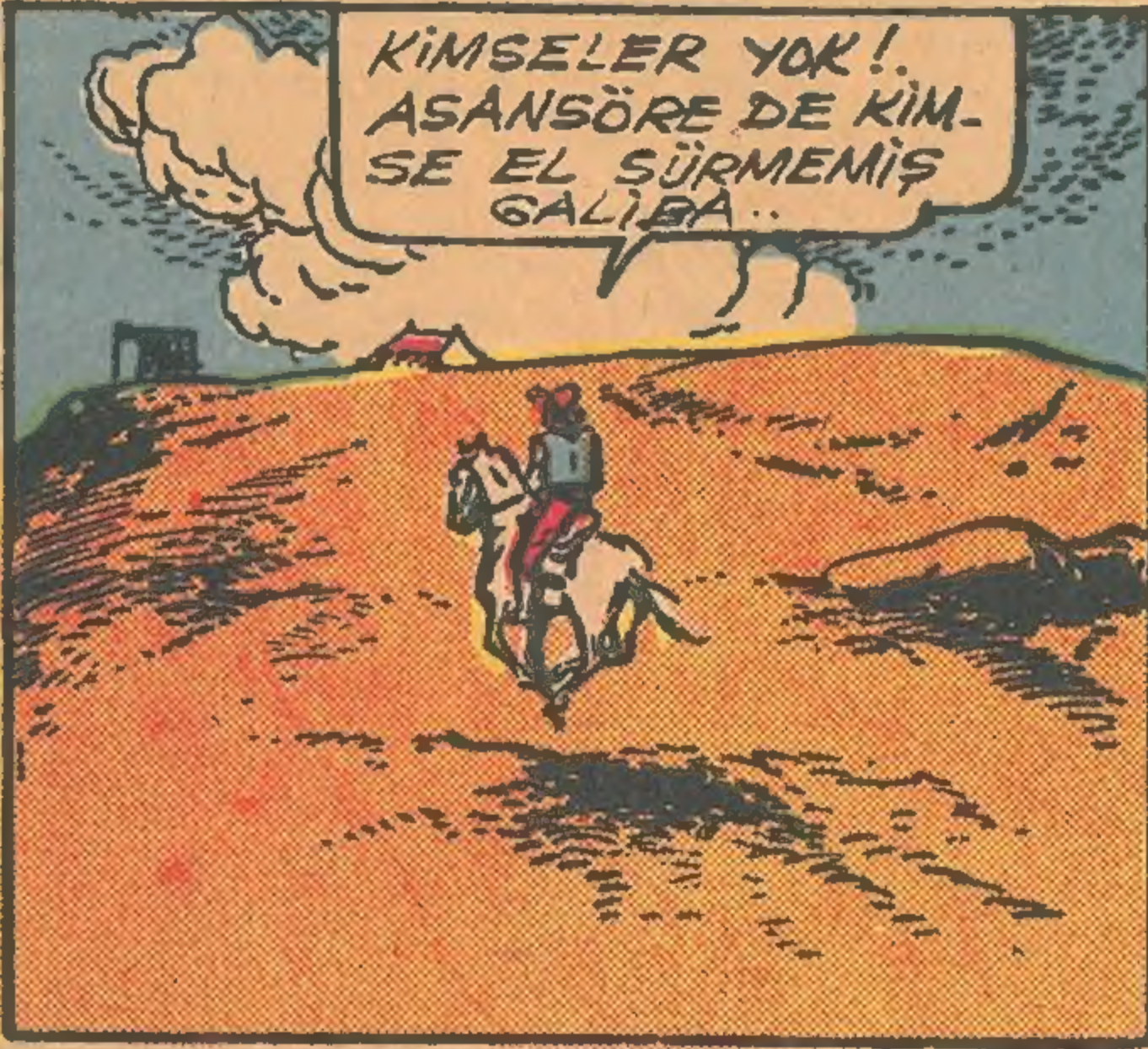
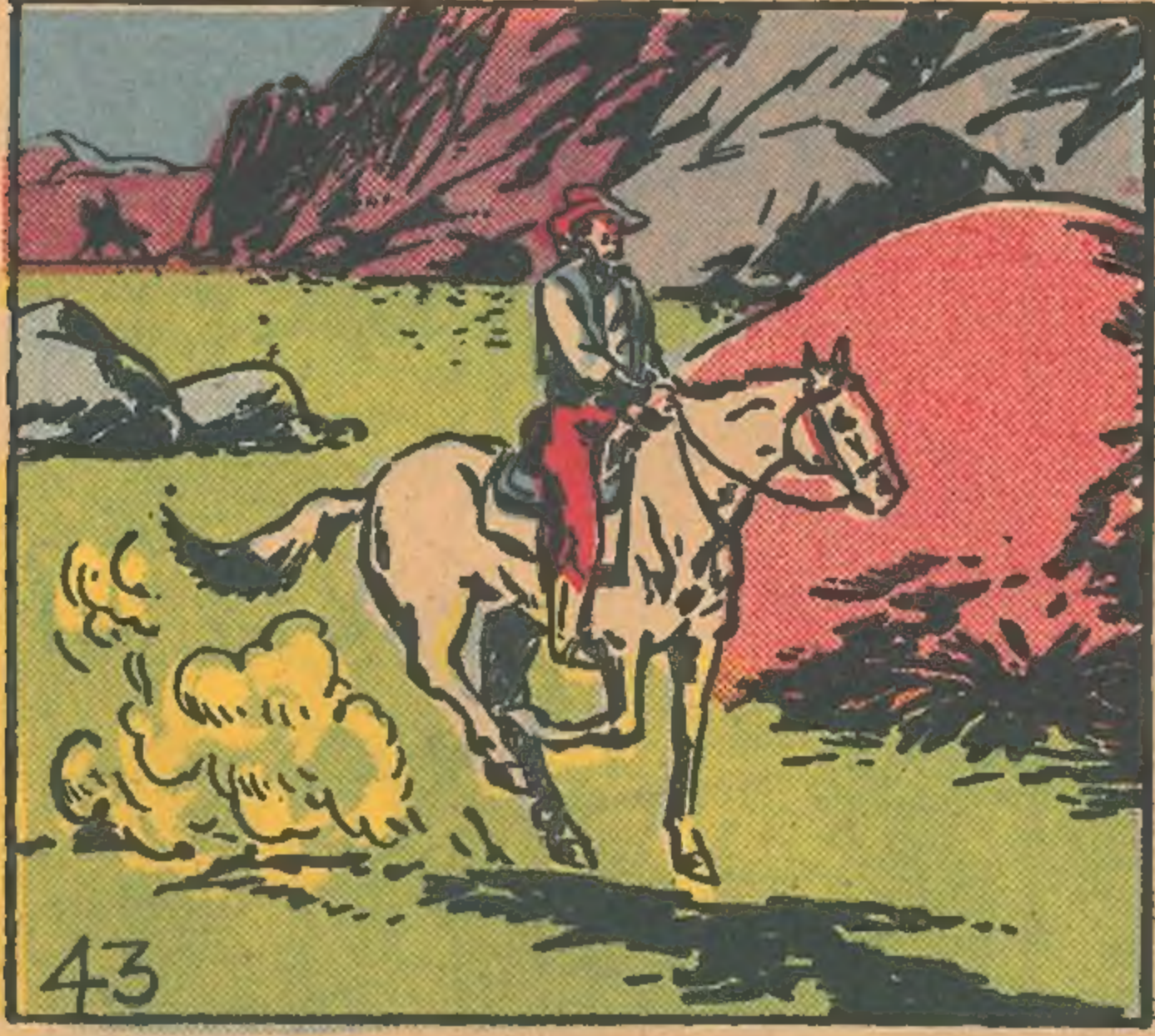

NAT PINKERTON

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

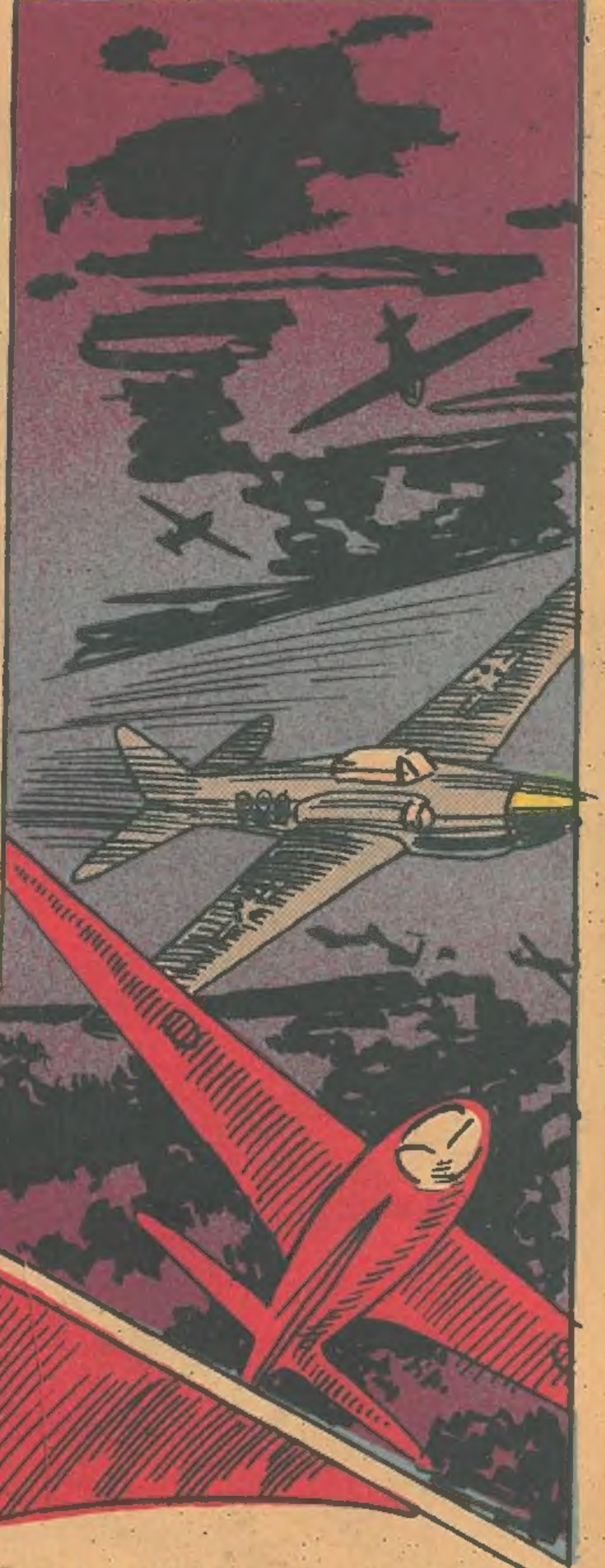
YALNIZ RUHLAR

YÜZBAŞI MARK VAZİYETİ
TETKİK EDİNCE KAÇMA İM-
KANI OLMADIGINI GÖRÜR.

MECBUREN ÜSTÜN KLÜ-
VETLERE KARŞI MUHARE-
BEYİ KABUL ETMEK LÂ-
ZİM.

GURUBUN ÜSTÜNE ATILMALIYIM.
BU GİBİ HALLERDE DÜŞÜNME-
YE GELMEZ. ÇEMBERİ YARAR-
SAM NE ÂLÂ! ONDAN SON-
RA SÜRATİMDEN FAYDALA-
NIRIM. AKSİHALDE ALIN YAZI-
MIZ NE İSE O OLUR.

MARKIN TAYYARESİ
BİR FÜZE GİBİ JA-
PON. GURUBUNUN
ARASINA DALARAK,
ETRAFA BİR ATEŞ
YAGMURU SAÇAR.

ALO!... GALİBA BU SEFERDE KEFENİ
YIRTIK! TALİHİM VARMIŞ. BUNU SU
DÜŞEN TAYYAREDE İSPAT EDİYOR.

AZ
SONRA LU-
ZON MEYDA-
NINDA...

KOMUTAN, YÜZ-
BAŞI MARK DÖ-
NÜYOR..

ÂLÂ! ÇOK
MÜKEMMEL, İNİŞ
İÇİN TERTİBAT
ALIN.

İSTE, NİHAyet MEYDAN.
BAŞIM ATEŞ GİBİ YA-
NIYOR. KENDİNDE BİR
TAKATSİZLİK HİSSEDİ-
YORUM. ACABA İNİŞ
YAPABİLECEK-
MİYİM?

7
14
BUY-
RUN! CAN-
KLIRTARAN
ARABASIMI?
İKİ NUMA-
RALI MEY-
DANAMI?
PEKİ...

NE VAR?

YÜZBASİ MARK İNİS
YAPARKEN HANGARIN KAPI-
LARINA ÇARPTI.

ÇABUK ÇOCUKLAR!
BELKİ TAVVARE
TUTUŞABİLİR!

YÜZBASIM..
MARK! MARK!
CEVAP VER.

BAYILMIS
REVİRE GÖTÜR-
SEK İYİ OLUR!

ONU ODASINA GÖ-
TÜRÜN. BEN
MEŞGUL OLURUM.

NASIL
DOKTOR?

HAMDOLSLUN KORKACAK
BİR ŞEY YOK. UÇMADAN
EVVEL İÇTİĞİ ALKOL
KALBİNE TESİR
ETMİŞ.

OH.. NEREDE-
YİM NE OLDU?
ÜZÜLME MARK!
BURADA BENİM,
SADIK CENİ-
NİN YANINDA-
SIN!

SEN HA? TEŞEKKÜR
EDERİM..

SİNDİ UYUYUP BİR
AZ DİNLENİN..
BİR SEYİCİĞİNİZ
KALMAZ..

HAYIR! HAYIR.
UYKUM YOK..
İYİYİM CENİ.

OTELCİNİN KIZI

Yazan: M. YAMAN

ki hacığa, işlerini yoluna koymak, daha fazla milyon kazanmak için :
— Biyol Fransaya gidek de şarapçılığı nasıl ederler görek, demişlerdi.

Fikri kafalarına, parayı ceplerine koyduktan sonra İstanbul'dan dil bilir; yol, iz bilir bir de delikanlı bulmuşlardı. Güç belâ liseyi bitirmiş olan Mukbil, bin güçlülükle yüksek Mühendis okuluna yazılmıştı. Çalışkandı, gayretliydi, kendi kendisi, elinden geleni yapıyordu. Sıkıntısının sebebi yoksulluk ve fakir aile çocuğu olmasıydı.

Hazır tatil de vardı. Rüyasında bile göremeyeceği Paris ve Fransa seyahatini memnuniyetle kabul etti. Hacı ağalarla birlikte uçağa atlayıp Parise kondu.

İki hödüğü bir hayli gezdirip kendisi de çimlendikten sonra, onların hayranlıkları geçip tüccar damarları tutunca bir otomobille pazarlık etti. Karış karış yer* görmek için şarap mıntıkasına doğru yola çıktılar.

Bir akşam küçük bir kasabada, küçük bir otele inmişlerdi. Otelcinin de şip şirin bir kızı vardı. Hem misafir karşılıyor, hem hafif tertip garsonluk yapıyor, hem kitara çalarak kendi dilinden birşeyler şakıyordu.

Oynak, dediğimiz gibi, şip şirin, serbest, hayatından memnun bir küçük kızdı bu.

Meslek icabı şarap içen gezdikleri yerde çeşni alan iki hödük de o akşam etafalarına bakıp kendilerinden başka misafir olmadığını görünce :

— Ülen Mukbil, dediler. Söyle şu gâvura da bize yemekten önce şarap sırası düzsün. Kebap yaptır-sın. Hele biyol çeşniye bakalım.

Sinek avlıyan otelci istenilenden âlâsını yaptı. Çiçekli bir köşeye masa kurulup üzeri donatıldı. Ağalar bardak bardak şarap içmeğe, elleriyle, beş parmaklarıyla kebab yemeğe koyuldular. Kafaları yerine gelince de :

— Şu güççük gıza söyle de kendi memleket havalarından vursun, dediler.

Kızcağzı bülbül gibi şakıdı. İçli içli kitar çaldı. Babası da müşterilerinin ikramlarıyla kafayı çekti. Bir âlem ki deme gitsin.

Mukbil hep düşünüyordu. O da biraz çimlenmişti. Bütün yoksullukları, bütün okuma sıkıntısı gözlerinin önüne geliyor, neşeleneneğine kederleniyor, içleniyordu.

Pek de kuvvetli olmıyan Fransızcasıyla iki hödüğe tercümanlık yaparken bazen pek sıkılıyor, müşkül durumlara düşüyordu :

— Ülen Mukbil, söyle şu avrada bardakları biyol daha doldursun.

— Ülen Mukbil, söyle şu kart gâvura bize daha kebab getirsin.

Minyon, arasına nazlanıyor, orta-

(Arkası 14 üncü sayfada)

BABA ÖĞÜTLERİ:

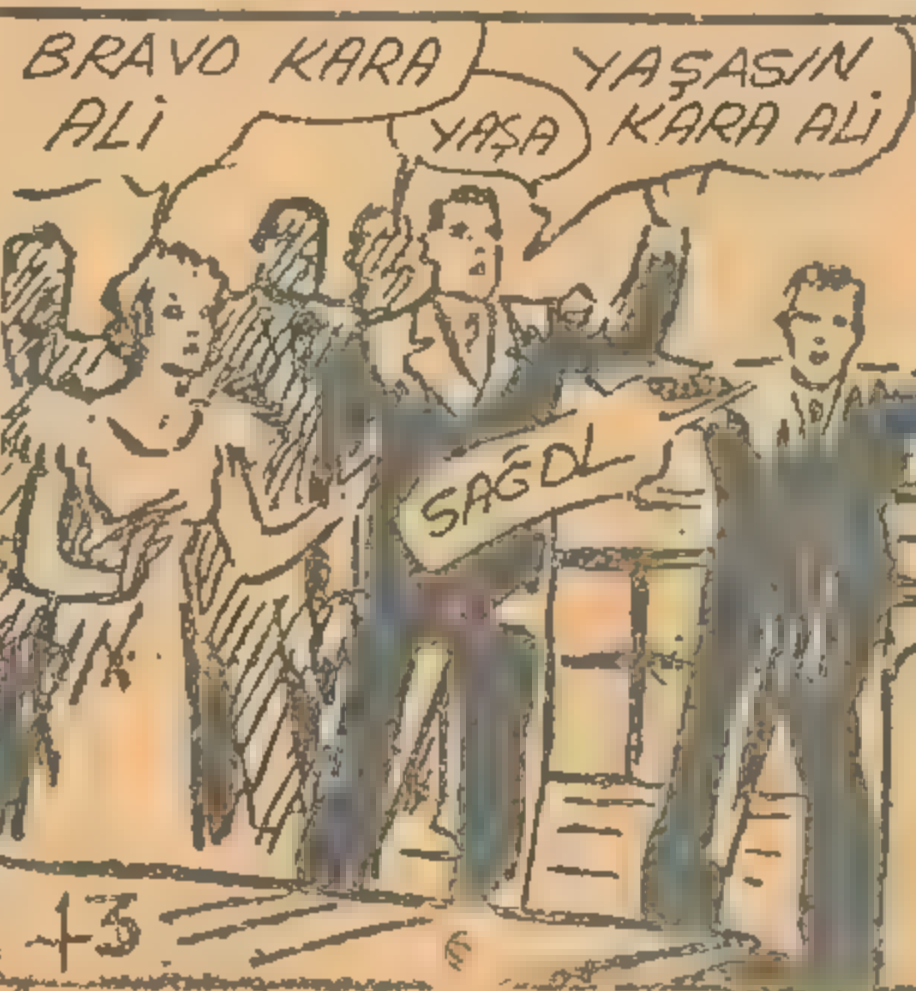
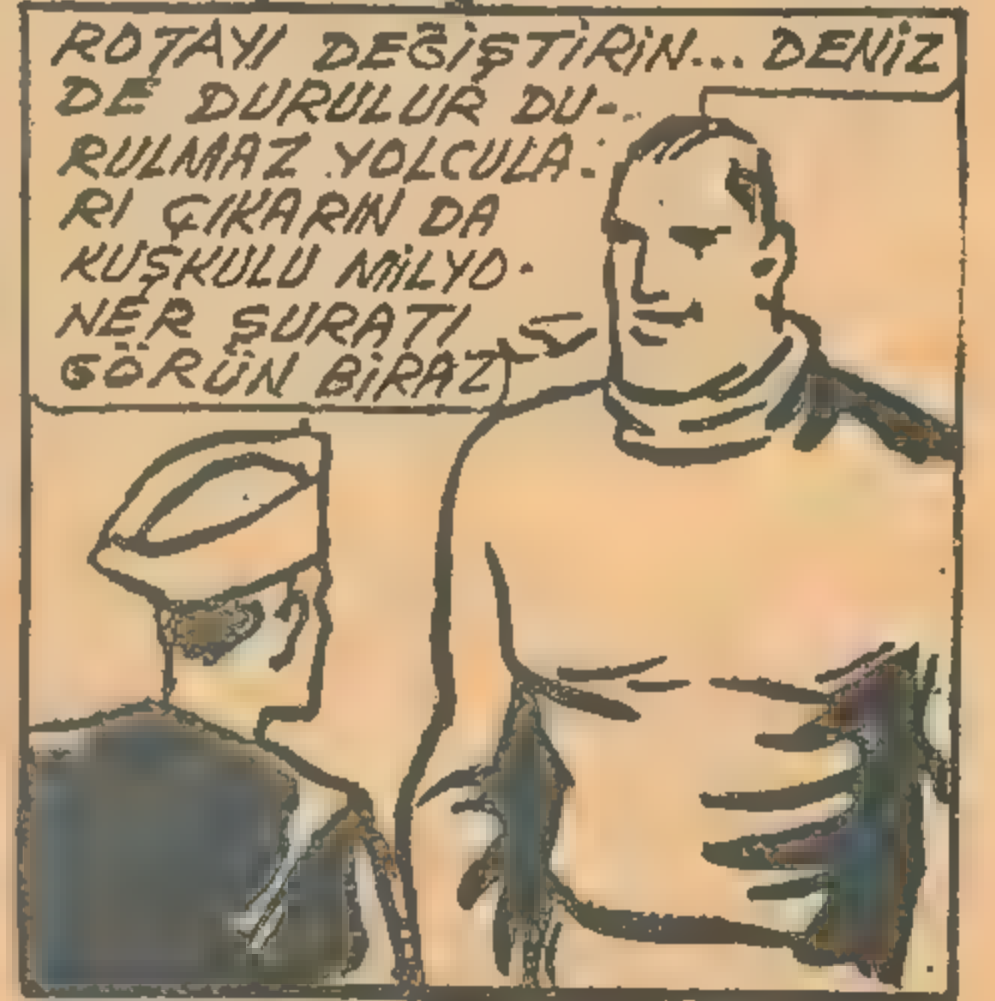
HERKESE ÖĞÜT

Bu herkese öğüttür: Nasıl tek yaşanmazsa, Nasıl tek yaşayanın hayattaki zevki azsa, Tek lisan bilenler de dünyadan az tad alır: Görüşü, anlayışı, bilgisi kısır kalır.

Başka dillerle çıkan dergide, gazetede Oku neler oluyor buralardan ötede. Faydasını görürsün, en azı sinemada İşin zevkli tarafı, sözleri anlamada.

Küçücük bir emekle bu zorluklar yenilir: LINGUAFON sayesinde kolay dil öğrenilir.

LINGUAFON ENSTİTÜSÜ
Ankara Caddesi, İSTANBUL

Meşhur POLİS Hafiyesi

Nakleden: A. B. CANGİL

Florida'dayız. Güneş, mavi deniz, kızgın kum.. Dilber ve yakışıklı çiftler ve aşk!..

Büyük Kristaldo otelinin yemek salonunda öğle yemeği yeniyor. Bütün müsteriler, gayet heyecanlı bir takım muhaverelere dalmışlar. Birdenbire salonun kapısı ardına kadar açılıyor ve meşhur banker Terton'un karısı Bayan Terton; alı al, moru mor içeriye saldırıyor ve nefes nefese bağırıyor:

« Mücevherlerim çalındı!. Mücevherlerim!.. »

Ve bitkin bir halde, salondaki koltuklardan... en yumuşağına çökürmekte gecikmiyor..

Hâdise bu!. Fakat arkası var:

Her zaman gayet nazık ve mütefit olan otel müdürü, koridorlarda çılğın gibi koşmaya başlamıştı. Fakat müsterilerin hepsinin gözleri, salonun bir tarafında oturan gayet zarif giyimli, çehresi keskin hututlu bir adama çevrilmişti. Bu zat, meşhur Kanadalı polis hafiyesi Don Kariyon'du. Dinlenmek için buraya gelmişti.

Bir yandan da mütemadiyen Bayan Terton'un sesi duyuluyordu:

« Ah mücevherlerim, mücevherlerim!.. »

Otel müdürü, henüz polise haber

vermemiştii. Verse miydi, vermese mi?. Verirse, otelin namı, şanı ne olurdu? Böyle bir hâdise, bir otel için büyük bir leke değil midir?.

Bu sırada polis hafiyesi Don Kariyon'un, yerinden kalkıp otel müdürüne yöneldiği görüldü:

« Bay direktör!.. »

Otel müdürü, meşhur hafiyenin, mesele ile alâkadar olduğunu görünce polise haber vermesine lüzum kalmıyacağına pek sevindi.

« Buyurun Mister Kariyon!.. »

« Arzu ederseniz bu işi ben üzerine alayım!.. »

« Minnettar olurum Mister Kariyon!.. »

Birkaç dakika sonra meşhur hususî hafiyeye, yanında otel müdürü olduğu halde yemek salonundan çıktı. Bir müddet Bayan Terton'un işgal ettiği dalreyi adamakıllı gözden geçirip araştırdıktan sonra geri döndü. Müsteriler, merakla, hafiyenin ne söyleyeceğini bekliyorlardı. Nihayet meşhur hafiyeye ağzını açtı:

« Leydiler ve Centilmenler, iki saate kadar sizlere, çoğunuzun ta-

nıdığı bir kimse olan hırsızın adını bildireceğime söz veriyorum!. Yalnız tahkikatın karışmaması için, o telden iki saat kimsenin çıkmamasını istirham ederim!.. »

Don Kariyon, bu sözleri söyledikten sonra otelden çıkıp gitmiş ve müsterileri müthiş bir heyecan içinde bırakmıştı. Kimmiş bu hırsız?. Sakın şu Mısırlı Tefrik veya şu

Fransız Kont Dübari olmasın?.

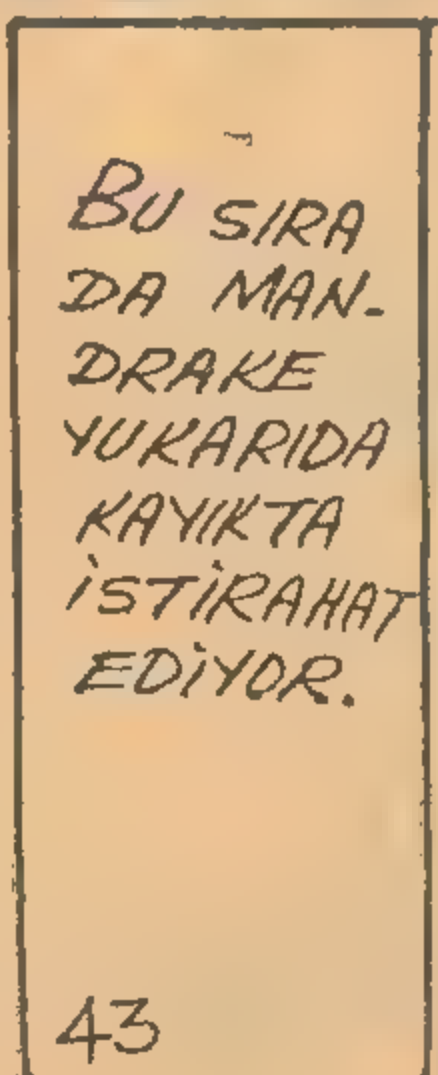
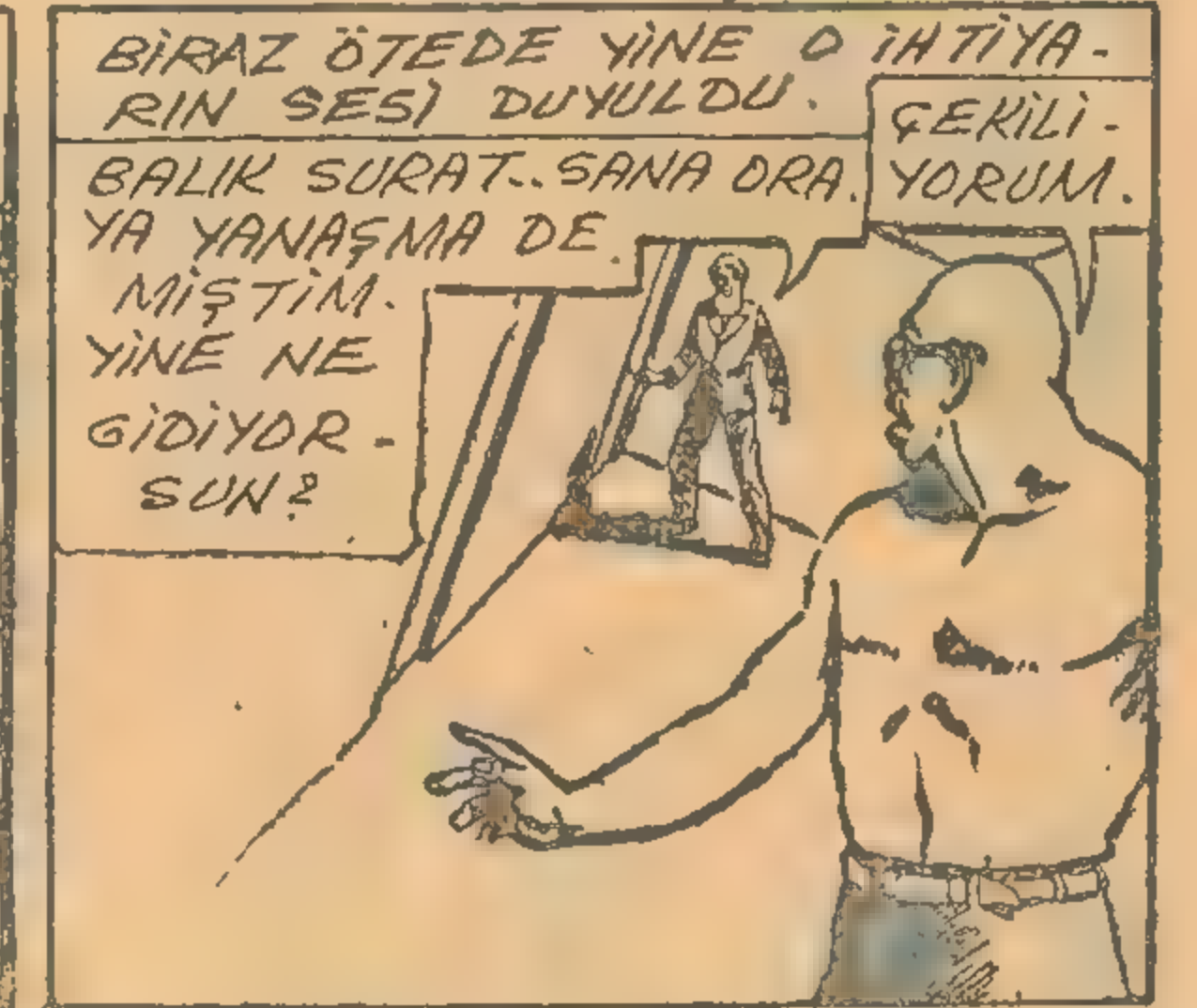
Dakikalar geçtikçe heyecan da artıyor ve müsterilerin hepsi birbirlerinden şüphe eder oluyorlardı. Hattâ, bazıları kendilerinden bile şüpheyne başlamışlardı.

Ve iki saat, böylece tahminler içinde, bin bir dedikodu yapılarak geçti. Nihayet bir otel garsonu, müdüre bir zarf uzattı. Müdür zarfı açıp okudu:

« İki saat geçti ve ben de şimdi verdiğim söz gereğince sizlere, hırsızın kim olduğunu haber veriyorum. Hırsız, meşhur mücevher soyguncusu (Pirlanta Coe) dur. Bu zati hepiniz tanırırsınız. Çünkü otelde, Kanadalı hususî polis hafiyesi

Don Kariyon adı altında oturuyordu ve şimdi mücevherlerle birlikte bir tayyareye atlayıp meçhul bir semte müteveccihen nareket etmiş bulunuyor!.. »

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 18

Ramazan, yaşlı gözlerle :
— More sen alasin onu. Korka-
rım ben efendim, siçirar tavanda.
Üfler efendim kandili. Sonram çar-
par beni. Çünkü şeytandır.
— Değildir more şeytan. Alasin
onu.

— Sen alasin be kardaşlık.
İki kan kardeşi bir zaman böyle
ağlayıp söyledikten sonra kara ka-
ra düşünmeğe başladılar. Kadından
o an için ümidi kesmişlerdi.

O anda yukarıdan çatlak bir ses
duyuldu :

— Ramazan, yukarıya gel, ayı.
Mansur adanını çağırıyordu. Bir-
birlerini yalnız bırakmamağa karar
veren iki yarım akılı aynı zamanda
merdivenleri çıkmağa başladılar.

— 14 —

Civelek köprüye çıkınca kendisini
bir otomobile atmış, apartımana gi-
der gitmez telefonla âşıkıyla konu-
muş, onu çağırması ve o gelinciye
kadar da sıkı bir banyo yapıp yeni-
den giyinmiş, saçlarını kurutmağa
oturmuştu.

Âdil telâşla apartımana geldi. Bir
müddetten beri birlikte yaşadığı bu
kadını çok kötü yerlere düşmekten
kurtarmış sayılırdı. Fatma, baştan
çıkartılmış, sonradan ahlâkı bozul-
muş, anası ve babası tarafından
reddedilmiş bir İstanbul kızıydı. A-
sıl adı olan Müzeyyen ismini hiç kul-
lanmazdı. Onu birçokları Civelek
Fatma olarak bilirdiler.

İki sene kadar, bir kaç kişiyle
metres hayatı yaşamış, sonradan Â-
dile raslamıştı. Oynak kadın bu ha-

şarı erkeği kendisine bir koca kadar
sadık bir ev erkeği etmiş, doğrusu
çok parlak teklifler karşısında kaldı-
ğı halde onu aldatmamıştı.

Âdil gelir gelmez ona sarıldı. Ka-
dın hiç nazlanmadan onu sakinleş-
tirdikten sonra :

— Hemen döneceğim, dedi. Öğle
tatilinden istifade ederek konuşmak
için seni çağırdım. Hemen Tarığa da
telefon et, gelsin.

Âdil onun istediğini yaptıktan
sonra kapıcıya aldırılan yemekleri
yemeğe başladı. Kadın sözü açtı :

— Âdil, sen beni alacak mısın,
almıyacak mısın, onu söyle bana?

Erkek şaşırdı. Mazisi kirli bir
kadını nasıl alırdı. Zaten çok zengin
olan amcası bu kadın yüzünden yar-
dımlarını kesmişti. Hattâ amcasının
kızı Şükranla bayağı nişanlı gibiy-
ken bu yüzden ara açılmıştı. Bekâr-
lık fırtınasını oyalamak isteyen Â-
dil, böyle bir metresle yaşadığı mey-
dana çıkınca bir takım ümitleri kes-
mişti. Talihi açık bir gençti. Buna
rağmen bir çok parlak evlenmeler
kaçırmıştı. Civeleğin yüzünden. Fa-
kat Civelek her defasında ona ihtar
etmişti :

— Bu fırsatı kaçırma. Allah bah-
tiyar etsin. Beni hiç düşünme. Su
testisi su yolunda kırılır. Ağaca çık-
sam pabucum yerde kalmaz.

Böyle alelacele bahsin açılması
Âdili şaşırttı. Kadın ondan önce sö-
ze başlıyordu :

— Öte tarafta amcanın kızı hâ-
lâ ümitleniyor. Küçükten sevdiği i-
çin bu hal ona çok fena tesir et-
miştir. Beni alacak olsaydın şimdi-
ye kadar çoktan nikâh kıyardın.

Ben bir koca buldum kendime. Ay-
rılalım Âdilciğim.

Âşığı büsbütün şaşaladı. Kadın
devam etti :

— Biliyorsun ki ben o derece kö-
tü bir kadın değilim. Bir koca sahi-
bi olmak ve ona sadık kalmak, mazi-
yi unutmak isterim. Sen beni alamaz-
sın. Az çok tanınmış bir kadını ken-
dine karı edemezsin. Mevkiin buna
müsait değil.

Âdil titrek bir sesle sordu :

— Kiminle evleneceksin?

— Daha belli değil. Fakat şu
andan itibaren buna çalışacağımı
bil. Sen de amcanla aranı düzelt.
Beni bu hayatı sürmeğe zorlamağa
hakkın yok.

Bu anda Tarık gelmişti. Bahis
ister istemez değişti. Civelek konak-
taki vaziyeti anlattıktan sonra :

— Şermin o adamın haturasına
hümmeten yalından ayrılmak istemi-
yor ve mücadeleye karar vermiş bu-
lunuyor, dedi. Bu davayı içeride hal-
letmek lâzım. Vasiyetnameyi bul-
mak, emektarların paralarını kurtar-
mak ayrı birer mesele. Bunları kısa
bir zamanda halletmeli.

Gözleri dolan delikanlı :

— Şermin inat etmemeliydi, de-
di. Bahusus babasının parasını zim-
metine geçirerek ortadan kaybolan
adamın adresini de buldum. Ameri-
kada bir milyoner. On, onbeş bin
lira gibi bir parayı vermektan hiç
çekinmez. Kendisine bir mektup da
yazdım. Zaten benim kazancım, iki-
mizin yaşamasına müsaittir.

Civelek :

— Öyle demeyin, dedi. Kendisin-
den bir baba muamelesi gördüğü a-
damın bir tek vasiyetini yerine ge-
tiremezse ömrünün sonuna kadar iç
acıyı çeker. Ben orada olduktan
sonra neden korkacakmışsınız! Bana

Şu anda beni bile sersem ettin.

— Ne yaparsın, geçinip gidece-
ğiz. Sen bana ödünç olarak biraz
para ver. Fakat hepsi madeti lira
olsun. Şöyle, elli, altmış kadar.

Âdil çok bozulmuştu. Civelek is-
tediklerini aldıktan sonra apartıman-
dan çıktı. Kafasında bir takım plân-
lar tasarlıyarak yola koyuldu.

Civeleğin yokluğu yalıda bü-
yük endişeler doğurmuştu. Şermin,
Mansurun gücünden kuvvetinden
çok kendi sinirlerinin bozukluğun-
dan korkuyordu. Saf ve tertemiz bir
hayat geçirmiş olan genç kız, bu
vicdansız insanın ağır ve iğrenç söz-
leri karşısında utancından ölecek
hale geliyordu.

Civelek gidince Behram canını di-
şine takarak ayağa kalkmıştı. Za-
valı hastaydı, yüzü bağlı bulun-
yordu. Buna rağmen öğle yemeğini
kendisi götürdü. Mansur da hasta
gibiymi. Fazla içtiği o akşamdan be-
ri şiddetli bir mide bozukluğu çe-
kiyordu.

Akşama kadar herkes büyük ü-
züntüler çekerek sinirli bir hava i-
çinde beklediler.

Civelek, sokak kapısının anahta-
rını cebine sokarak gitmişti. Dönüş-
te kolayca açabildiği tasarlamıştı.
Kapıda bekliyen Bayram o perişan
kafa içinde, anahtarı nereye koydu-
ğunu bir türlü hatırlıyamıyordu.

Civelek yalıya girmek için ge-
ceyi beklemek zorunda kaldı. Hava
iyice kararıp, beş, on adım uzaktan
insanın seçilemeyeceği bir hâl aldı-
ğı zaman ağır ağır kapıya sokuldu.
İçeriye baktı.

Yalıdan taşan ışıkların altında
iki arnavudun hiç konuşmadan, yan
yana oturduklarını gördü.

Orada bir müddet beklemek zo-
runda kaldı. Nihayet duydukları bir
ses üzerine ikisi birden içeriye dal-
dılar. Tam sırasıydı. Civelek zaten
açık bulunan ve arkasına bir taş
konmuş olan kapıyı iterek hızla
mutfak kapısına gitti. Aksi gibi ka-
pı kapalıydı. Büyük kapıya doğru
koştı. İçeriye girdi. Orası hafif ay-
dınlıktı. Fakat yere oturarak yemek
yemekte bulunan iki arnavut birden
kendisini gördüler.

Civeleğin ortaya çıkması iki ar-
kadaşı son derece şaşırtmıştı. Cive-
lek de ne yapacağını bir an içinde
tasarlıyamadı. Fakat iki arnavut ay-
nı zamanda yerlerinden fırlayıp,
birbirlerini ite, kaka üstüne doğru
koştular.

Civelek mutfağa kaçmaktan baş-
ka çare bulamadı. Koşarak gene
mutfaka girdi. Oradan bahçe kapı-
sını açıp avluya çıktı.

Arnavutlar homurdanarak, bir-
birleriyle kavga ederek koşuyorlar-
dı :

— More Bayram yengendir bu
kari. Ayıptır efendim.

— More Remezan, koşmayasın
böyle peşi sıra. Çünkü efendim
senin yengendir.

— More dildir benim yengem.

— More yengendir o senin.

— Çağırıştır beni efendim.

— Almışım ben oni yapıdan i-
çerde.

(Arkası var)

Civelek Fatma derler. Ben istersem
bütün İstanbulu birbirine katarım.

Âdil :

— İnanırım sana, dedi. Yaparsın.

TATLILIKLA SÖY-
LEYİN.. YOKSA
DİLİNİZİ ÇÖZ-
MESİNİ DE Bİ-
LİRİZ..

KONUŞMAK, TAB-
YALARIN YERİNİ
SÖYLEMEK İSTE-
MİYOR
MUSUN? HAYIR!

KORSANLAR KRALINI İŞKENC-
EDİSİNE GÖTÜRDÜLER. SEDYE
GİBİ ACAIP BİR ŞEYE KOL VE
BAÇAKLARINI GERE GERE
BAĞLADILAR. SON
BİR KERE SOR-
DULAR.

KORSANLAR KRALI

No:13

PEKİ.. SEN BİLİRSİN..
GELİN BURA..
YA..

KORSANLAR KRALINDAN FRAN-
SANIN MÜSTAHKEM MEVKİLERİNİN
YERİNİ ÖĞRENMEK İSTİYORLARDI.

HAYDİ DELİKANLI
İŞ BAŞINA..
ŞU EFENDİYİ
BİRAZ EĞLENDİR
BAKALIM..

KURŞUNLAR KORSAN-
NIN GÖĞSÜNDE KAN-
LI İZLER BIRAKTI.
DERİN BİR ACI BÜTÜN
YÜZÜNÜ KAPLADI.

İŞKENCECİ UCU KURŞUN TO-
PUZLU KANÇISINI KALDIRDI VE
VAR KUWETİLE KORSANLAR
KRALINA YAPIŞTIRDI.

DOKUZ CANLIYMIŞSIN..
GİK BİLE DEMEDİN..
SÖYLİYECEK MİSİN ?
YOKSA DEVAM
EDELİM Mİ ?

BEN BİRŞEY
BİLMİYORUM

KÖR CELLAT BUNUN
ÜZERİNE KUDURMUŞ
GİBİ ATILDI, KORSANA
KIRBAÇ ATNAĞA BAŞ-
LADI.

ARKASI VAR

OTELCİNİN KIZI

(12 nci sayıdan devam)

lardan kayboluyordu. O zaman ha-
ğalar keseye davranıyorlardı :

— Ülen Mukbil, nereye sıvıştı
güççük avrat. Bahşisini vürürdük.
De ona gelip otussun başımızda.
Goynümüzü eylesin biyol.

Mukbilin oraya kadar olan se-
yahat müddetince alamadığı parayı
Minyon bir gecede sökmesini bildi.
Yayıldıkça yayılan, kuruldukça ku-
rulan kırmızı yüzlü, kılkeçi suratlı
heriflerin kendisini okşamalarına bi-
le ses çıkarmadı.

Hep kederli ve neşesiz duran de-
likanlının da gönlünü almasını bildi:

— Sizi çok sevdim. Siz çok se-
vimlisiniz. Yalnız olsaydık çok
memnun kalacaktım. Bu adamlar
beni sıkıyorlar. Fakat ne yaparsı-
ız, nihayet müşterilerimiz.

Mukbil içini çekti :

— Ah matmazel, şu anda neler
hissettiğimi bir bilseniz.

Kız gülümsedi :

— Ben halden anlarım Mösyö.
Sizi de anlıyorum.

Gecelerin bin türlü hâli vardır.
İnsan ummadığı rüyayı görür. Muk-
bil de sabaha karşı çok güzel bir
rüya gördü. Rüya tamam olmuştu
amma sonunu hatırlıyamıyordu.
Hafif menekşe kokan yastığın üs-
tünde kalan kırmızı bir kurdele par-
çasını yeleğinin cebine sokuşturur-
ken sarhoş gibiydi. Ağzında şeftali
yemiş bir insanın duyduğu hoş lez-
zet vardı.

Otelin önünden korna sesleri ge-
liyordu. Pencereye koştu. Ağalar
erken davranmışlardı. Giyinmesini
tamamlarken Minyon çıkageldi.

— Gidiyorsunuz Mösyö, sizi bek-
liyorlar.

Mukbil kıpkırmızı kesildi. Göz-
lerinin içi alevli ve hareliydi.

— Matmazel, diye kekeledi. Şu
anda neler duyduğumu anlatmak
isteydim.

Kız şipşirin bir gülümseme ile :
— Anlıyorum ben, Mösyö, dedi.
Ve onun boynuna sarılarak ağ-
zından uzun uzun öptü.

Birkaç saat sonra, çok dalgın
bulunan Mukbil, bir bahane ile cep-
lerini karıştırırken bir yüz franklık
banknot buldu.

Önce büyük bir hakaret görmüş
gibi aptallaştı. Sonra yavaş yavaş
başını iğdi ve kendi kendisine mi-
rıldandı :

— Ne halden anlıyan bir kızmış
Yarabbi.

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayıdan devam)

Adliye Nezaretinden Mister Breveri
takdim ederim.

Brever gülümsiyerek :

— Sakın siz şu meşhur döğüşçü
binbaşı olmyasınız? dedi.

Hartigan söylendi :

— Artık döğüşçülüğümüz filân
kalmadı.

Brever neşe ile atıldı :

— Ben bu fikirde değilim. Vak-
tiyle bir mecmuada: Kiralık kılıcı
var, adlı makale serilerinizi oku-
muştum ve onlar çok enteresan ya-
zılardı. Harpte Holandada katledil-
miş olan bizim nezarete bağlı Jorj
Rosun arkadaşıydınız sanırım.

Hartigan :

— Tastamam öyle.. dedi. Bakıyo-
rum mükemmel bir hafızanız var.

Brever gülerken bir iskemleye o-
turdu ve söylendi :

— Ne yapalım, bizim meslekte
lâzım oluyor. Oturunuz baylar, si-
zinle konuşacaklarım var.

Sonra hepsi yerlesince Hartiga-
na dönerek devam etti :

— Mademki zavallı Rosun arka-
daşıydınız binbaşım, öyleyse bizim
iş de biraz tanıyor olacaksınız. Hir-
sızlar bize «Favorilli Moruklar» der-
ler. Zaten Sam amca da Favorilli
değil midir?

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!

MİŞELİN AN'IN KARŞISIN-
DA DURDU.
NEYE YATAĞINA
BAKTIN? NEN
VAR

43

SİZE BAKIYORDUM

YALAN SÖY-
LEME... HE-
PİNİZ GEKİ-
LİN... SEN ONUN
ALTINA BİRŞEY
GİZLİYORSUN

BURADA
NEN VARKI
NEYİMİ GİZ-
LİYİYİM
KIZIM?

ŞABUK OL
NE GİZLE-
DİNSE Gİ-
KAR VER

PEKİ YAV-
RUM... PEKİ
KIZIM...
ŞİMDİ

HAYDİ MO-
RUK SANA
SÖYLÜYORUM
ŞABUK OL...

VERİ-
YORUM
KIZIM
DUR-

MİŞELİN AN'A YARDIM
EDECEKMIŞ GİBİ EĞİLDİ.
SAAT BEŞTE, KATE GEL-
DİĞİ ZAMAN ÜZERİNE
HÜCUM EDİN, ANAHTARLA-
RI ALIN... İŞİN GERİSİNİ
BANA BIRAKIN.. BEN ÖSİ-
RADA GELE-
CEĞİM

ANLA-
DIM
CANIM
KIZIM.

MİŞELİN YÜK-
SEK SESLE
ALLAHIN
PİNTİSİ MO-
RUK... ŞABUK
OL

BU SEFERLİK SENİ CEZASIZ
BIRAKIYORUM.. AMA BİL Kİ
GÖZÜM ÜZERİNDE.. SONRA
SEN HİÇ İYİ MALA BENZEMİ-
YORSUN.. HİÇ GÖZÜM TUTMU-
YOR SENİ.. (SAĞOL YAVRUM..)

MİŞELİN GİTTİKTEN SONRA
ARKADAŞLARI AN'IN ETRA-
FINI GEVİRDİLER.
HEP BOYUN EGERSEN
OLMAZ YAVRUM.. ARK
SIRA KAFI TUTMALI
YIZ. BÖYLE YASAMAK
TANSA ÖYLE ÖLMELİ..

ÇOK CE-
SURSUN
AN..

BANA KALIRSA BU İŞE
KATE'DEN BAŞLAMA-
LIYIZ. ÖLÜMDEN KORK-
MAYIN.. KORKTUĞUNUZ
NİSPETTE SİZE YAK-
LAŞIR.

AN DIŞARIDA BİR
AYAK SESİ DUYUNCA
SESİNİ KESTİ.
KATE GELİYOR-
DU.

GENÇ OLMASINA RAĞ-
MEN ÇOK HUNHAR, ZA-
LİM BİR KIZDI. ESİR-
LERİ KIZGIN KIZGIN
GÖZDEN GEÇİRDİ

AYART-
DURACAK
HAL'N MI
YOK?

ESTER ZAVALLI KADINI
BIRAKTI. BİÇARE YERE
YUVARLANDI.
HASTA... ONU HASTA
HANEYE YOLLAMALIYIZ.

HAYIR
HASTA
DEĞİL
BAŞI YE-
RE ÇARPTI
BAYIL-
DI.

DENİEK NUMA-
RA YAPTI..
CEZASI
ELLİ
SOPA...

DAYANAMAZ
ELLİ SOPAYA
DAYANAMAZ
MERHAME T
EDİN.

DAYANAMAZ
MI? ÖYLEYSE
HASTA... BİRİ-
KİN ŞU YALAN-
LARI BE.. BUN
YERİNE SEN
SOPA

TAM BU SIRADA MİŞELİN
KAPIDA GÖZÜKTÜ.

BEN DE
SENİ ARİYOR
DUM KATE

FRIDA GEL
ALLAH AŞKINA
ŞU KADINA ELLİ
SOPA AT.

EVET BUNLARIN CEZASINI
VERMELİYİZ. İLKÖNCE
HASTA DEĞİL, SOPAYI
DUYUNCA "HASTA"!
OYUN MU OY-
NU YORUZ?

DEĞİL MI
AMAR?

ARKASI VAR

İKİ AŞK ARASINDA

PEKÂLA, ÖYLE İSE DÖRDÜMLÜZ BERABER ÇIKARIZ. BU SURETLE İKİ DAM, İKİ KAVAYE OLURUZ.

HAYIR BABA! BENİMLE YALNIZ GÖRÜŞMEK İSTEDİĞİNİ SÖYLEYEDİ.

ÖYLE İSE BENDE KULUBE GİDERİM. İRİDEYE BU GEZİNTİMİZİ TEHİR ETTİĞİMİZİ SÖYLE.

NASIL OLUR BABA. İRİDE BU GECEYİ AY LARDAN BERİ BEKLIYOR. BUGÜN SEVİNÇ İÇİNDE HAZIRLANDI. NE OLUR BU GECE ONUNLA GİT.

MİRMA BABASINA, HAYATINDA İLK DEFA BİR ERKEĞİN KENDİSİNDEN RANDEVU İSTEDİĞİNİ SÖYLERKEN HEYECANLIDIR.

CANI SIKILMIŞ OLAN GERİ, MÜNASİBETSİZ BİR ŞEY SÖYLEMEK ÜZERE KEN İRİDE İÇERİYE GİRER.

ALLAH ALLAH! BU MATMAZEL İRİDE Mİ?

SİZİN MAHÇUP OLMAMANIZI İSTEMİŞTİM.

MİRMA, BENİ DİNLE..

BEN SİZİ BIRAKIYORUM. BİR OTOMOBİL SESİ VAR. HERHALDE ARKADAŞIM GELDİ.

LÜTFEN ARABANIZA BENİDE ALIRMISİNİZ?

GÜZEL BİR RİCA. O HALDE ÇABUK OLUN.

MİRMA İRİDENİN SÖZLERİNE KULLAK ASMAYARAK SOKAĞA ÇIKAR. O, BU OYUNU, BABASI İLE İRİDENİN YALNIZ KALMALARI İÇİN YAPMIŞTIR. YOLDAN GEÇEN BİR OTOMOBİLE İŞARET EDEREK, KENDİSİNİ ŞEHRE GÖTÜRMESİ İÇİN RİCA EDER. MİRMA NE YAPACAĞINI BİLMEMEKTE, SADECE BURADAN UZAKLAŞMAK İSTEMEKTEDİR.